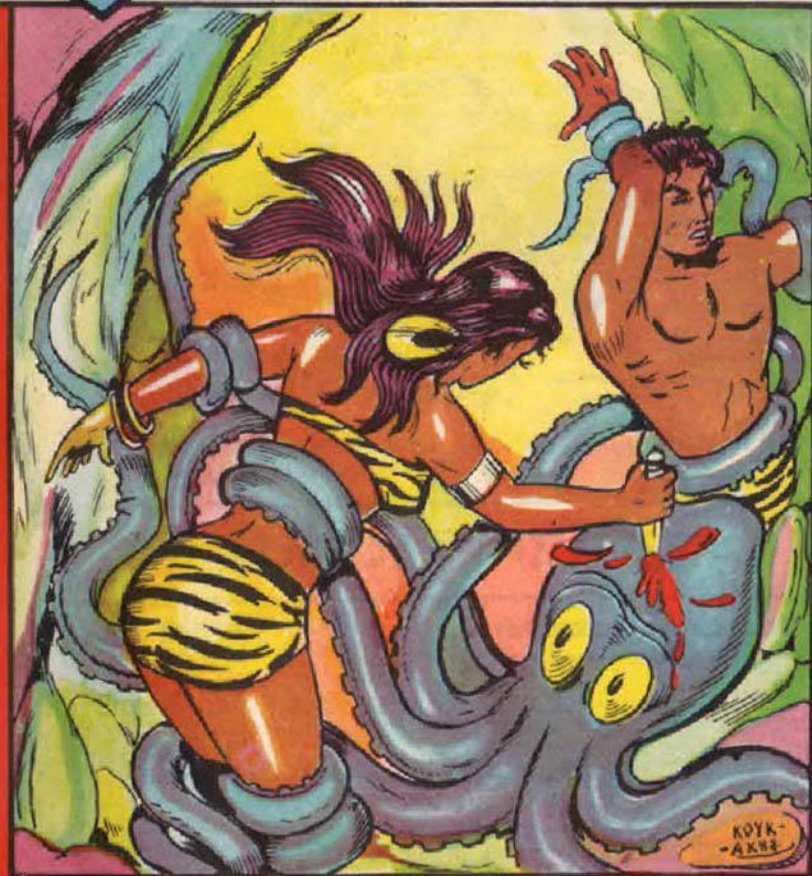

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
74

ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ, ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 74 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2

‘Ο Γκαούρ και η Ταταμπού αντικρύζουν με φρίκη και δέος το τρομακτικό φάντασμα τών ούρανών.

ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ
ΣΥΜΦΟΡΑΣ!

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

... ..
Ξαφνικά μιά φοβερή βοή
ταράζει την απόλυτη ήσυχία
της νύκτας!

Σχεδόν αμέσως ο ούρανός
σχιζέται στα δύο. Και στ' ά-
νοιγμά του παρουσιάζεται το
φάντασμα ενός τεράστιου και
τρομακτικού Χάρου!

... ..
‘Αλλά καλύτερα νά πάρου-
με με τη σειρά τους τὰ συν-
ταρακτικά αυτά γεγονότα!

‘Απόψε είναι μιά τροπική
νύκτα. ‘Αφάνταστη ζεστή!

‘Ενα ολόγιομο θαμπό φεγ-
γάρι σκορπίζει τὸ μελαγχο-

λικό φῶς του πάνω απ' τὴν
ἀγρία θλάστησι τῆς ἀπέραν-
της ἀφρικανικῆς Ζούγκλας!

Ἄς πετάξουμε μὲ τὰ φτερά
τῆς φαντασίας μας στὴ θεό-
ρατη κορφή τοῦ περήφανου
ἐλληνικοῦ θουνοῦ.

Ὁ θρυλικὸς γίγαντας Γκα-
οῦρ, μὲ τὴν πανώρια κι ἀ-
γνὴ οὐντρόφισσα τῆς ζωῆς
του, ἔχουν ξαπλώσει ἔξω ἀπὸ
τ' ἀνοιγμα τῆς πέτρινης σπη-
λιάς. Σιγανοκουβεντιάζουν

γιὰ τὸ μεγάλο τους ὄνειρο:
τὴν ἀγαπημένη Πατρίδα
τους: τὴ δοξασμένη κι ἀθά-
νατη Ἑλλάδα!

Ἔτσι, νοιώθουν, σιγά - σι-
γά, τὰ θλέφαρά τους νὰ θα-
ραίνουν... Νὰ κλείνουν...

Τὰ χεῖλιά τους παύουν πιά
νὰ κινεῖται. Ἡ ἀνάσα τους
γίνεται ὄργη καὶ ρυθμικά...
ἔχουν ἀποκοιμηθῇ.

Καὶ νά: Ἕνα τρομακτικὸ
ὄραμα ἔρχεται νὰ ταράξῃ τὸν
γαλήνιο κι ἐπιτυχισμένον ὕ-
πνο τους...

Ξαφνικά - ὅπως νοιώθουν
στὸ ἐφιαλτικὸ αὐτὸ ὄνειρό
τους - μὰ φοβερὴ βοή ταρά-
ζει τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία τῆς
νόκτας. Ἐνῶ - σιγῶν ἀμέ-
σως - ὁ οὐρανὸς σιγῶν
στά δυό. Καὶ στὸ ἀνοιγμά
του παρουσιάζεται τὸ φάντα-
σμα ἑνὸς τρέσαντος καὶ τρο-
μακτικοῦ Χάρου!

Στὸ σκελτωμένο χέρι του
κρατᾷ τὸ θανατερὸ δρεπά-
νι. Αὐτὸ πού θερίζει τίς ψυ-
χὲς τῶν ἀνθρώπων!

Ὁ Χάρος κατεβαίνει ἀφάν-
ταστα γρήγορα ἀπ' τὸν οὐ-
ρανὸ στὴ γῆ... Φθάνει στὴν

κορφή τοῦ θεόρατου πέτρι-
νου θουνοῦ. Κι' ἕνα θραχνὸ
κι' ἄγριο οὐρλιαχτὸ θαγαίνει
ἀπ' τὸ φρικτὸ ἀνοιγμα τῆς
νεκροκεφαλῆς του. Ἐπανα-
λαμβάνει τρεῖς φορές τὴν ἴ-
δια φοβερὴ λέξι:

— Συμφορά! Συμφορά!...
Συμφορά!...

Ὅμως τ' ὄνειρο αὐτό, τρο-
μακτικὸ καθὼς εἶναι, κάνει
τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Τατα-
μποῦ νὰ ἐμπνησούν. Νὰ πε-
ταχτοῦν ὀρθοί.

Μὰ τί παράξενο, ἀλή-
θειαι!... Τὸ φάντασμα τοῦ Χά-
ρου ποὺ ἐβλεπαν ταυτόχρονα
κι' οἱ δυὸ σύντροφοι στὸν ὕ-
πνο τους, δὲν ἔχει χαθῇ. Τὸ
ἀντικρύζουν — γιὰ λίγες στι-
γμὲς — ἀκόμα καὶ ἐγύπνιοι!

Ὡσπου, σιγά-σιγά, σβήνει.
Χάνεται σὰν καπνὸς ποὺ τὸν
φυσάει ἀέρας!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ψιθυ-
ρίζει μὲ φρίκη καὶ δέος:

Ποιὸς νᾶταν αὐτὸς; Τὸν
εἶδες κι' ἐσύ, Ταταμποῦ;

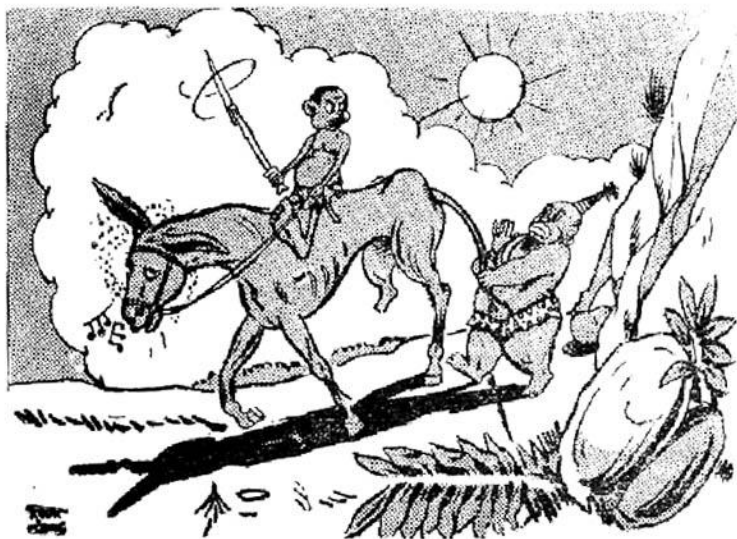
Ἡ πανώρια Κόρη τοῦ ἀπο-
κρίνεται ἀφάνταστα τρομα-
γμένη:

Ναί, Γκαοῦρ!... Εἶναι ὁ
Χοῦρ Ἀχάν, ὅπως τὸν λένε
οἱ Ἰθαγενεῖς. Ὁ «Μαῦρος
Χάρος» δηλαδῆ. Ἡ ἐμφάνι-
σί του εἶναι ἄσχημο προμήνω-
μα. Κάποιο μεγάλο κακὸ
μᾶς περιμένει!...

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας,
ποὺ στὸ μεταξύ ἔχει συνέλ-
θει, χαμογελεῖ καλόκαρδα:

— Δὲν θαρρεύσαι!... Ποτέ
μου δὲν πίστεψα σὲ τέτοιες
ἀνοησίες!...

Ἡ Ταταμποῦ μένει γιὰ λί-

‘Ο φοδερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο προχωρεῖ περήφανος καὶ
καμαρωτὸς πάνω στὸ θρυλικὸ ψωραλέο «Ἄτι» του!

γο θαθεῖα συλλογισμένη. Τέ-
λος, ψιθυρίζει ἀναστενάζον-
τας :

— ‘Ο Θεὸς ἄς μᾶς προστα-
τέψη!...

Καὶ προχωρῶντας ἀργά,
μπαίνει στὴ θαθεῖα σκοτεινὴ
σηλιά τους. Πλαγιάζει στὰ
χορταρένια στρωσίδια της.
Προσμένει τὸν ὕπνο γιὰ νὰ
ξανασφαλίσῃ τὰ κουρασμένα
της θλέφαρα...

‘Ο Γκαούρ ξαναξοπλώνει
ἔξω, μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα
τῆς πέτρινης σηλιάς. Πα-
σχίζει κι’ αὐτὸς νὰ ξεχάσῃ
τὸν τρομερὸ ἐφιάλτη. Νὰ κα-
ταφέρῃ ν’ ἀποκοιμηθῇ!...

Ο «ΜΑΥΡΟΣ
ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ»!

Εἶναι προῖ τῶρα...

‘Ο Ποκοπίκο — καβάλλα
στὸν ψωραλέο Καβαράιμο
— ἔχει βγῆ στὸ κοῦηγι. Ἡ
μελιστάλακτη Χουχοῦ τὸν ἀ-
κολουθεῖ κρατώντας τὴν οὐ-
ρὰ τοῦ τρίποδου γαϊδάρου.

‘Ο «Δυσθόρατος Ἀντρα-
κλας» τῆς φωνάζει :

— “Ε, μωρὴ Μαμζέλ!...
Κράτα γερά τό... φρένο. Θά
μᾶς πάρῃ ὁ κατήφορος!...

Κάθε τόσο, ἄγριοι κόνι-
κλοι ξεπετιῶνται ἐδῶ κι’ ἐ-
κεῖ. Μὰ πάλι ξαναχάνονται

στην πυκνή θλάστησι...

Ὁ Ποκοπικό τραβάει τὴ θρυλικὴ κι' ἀνάπηρη χατζάρα του. Καὶ ξεφωνίζει πάνω ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ ἀπερίγραπτου «Σαῖνιου» του:

— Σταθῆτε μελλοθάνατοι Κονικλαράδες! Μὴ φεύγετε... ἄσφαχοι! Σταθῆτε νὰ σᾶς ξαλαφρώσω ἀπὸ τὰ κεφάλια σας!...

Ἡ Χουχού φρενάρει τὸν καθαρδαίμο, τραβώντας ἀπὸτομα τὴν οὐρά του. Συμβουλευεῖ κι' αὐτὴ τὰ καλοθρεμμένα «θύματα»:

— Καλέ, σταθῆτε, κονικλάκια μου!... Ἡ κοιλιὰ μας γουργουρίζει ἐκ τῆς πεινός! Καλέ δὲν μᾶς λυποῦσθε, ποὺ κακοψόφο νάχετε, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ νᾶνος σπηρουνίζει τὸ θλιθερὸ καὶ ξεκαρδιστικὸ ἄτι του. Προχωροῦν, κυνηγώντας, κατὰ τὴ δύσι.

Ξαφνικά, τὸ μάτι τῆς κοντόχοντρης μαύρης πυγμαίας, κάτι ξεχωρίζει μέσα σ' ἓνα θάμνο. Καὶ ξεφωνίζει χαρούμενη:

— Ποκοπικό, πρόφτασε!... Πωπῶ, καλέ, ἔνας κονικλάραροοοος!

Κι' ὅταν ἐκεῖνος, πηδώντας ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ γαιδάρου, φθάνει κοντὰ τῆς, τοῦ δείχνει:

— Νά: Αὐτὸς ἐκεῖ! Τὸν γλέπεις; Καθόλου δὲν κουνιέται. Σίγουρα θὰ ψοφολογῇ, τὸ χρυσό μου!

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου! κἀνὲι ὁ νᾶνος. Σφαγμένος θά... ξυπνήσῃ ὁ φουκαράς!

Καὶ σκύβοντας, κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια τὸν ξαπλωμένο κι' ἀκίνητο κόνικλο...

Ὅμως, ἄλλοιμονο, εἶναι πολὺ μεγάλος! Πολὺ πρὸ μεγάλος κι' ἀπ' τὸν Ποκοπικό! Κι' ἂν κἀνὲ πὼς ξυπνᾷ, σίγουρα, θὰ σπαράξῃ τὸν... ἀτρόμητο «Κυνηγό»!

Ἡ Χουχού κοροϊδεύει τώρα:

— Κουράγιο, χρυσό μου!.. Σφάχτονε νὰ τὸν χλαπαχλοπίσουμε. Καλέ, γιατίς μόλις τὸν εἶδες σοῦ... κόπηκε ἡ δρεξίς;

Ὁ νᾶνος μурμουρίζει διστακτικός:

— Μεγάλος εἶναι, μωρὴ μαμζέ!... Δὲν θὰ καταφέρουμε νὰ τὸν φάμε ὁλάκερο. Κι' ὅσοι περισσέψῃ θὰ μυρίσῃ. Δὲν ἔχουμε... ψυγεῖο, γλέπεις!

Μὰ ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ἐπιμένει:

— Τότε, σφᾶξε τὸν... μισόν, γλύκα μου! Μὴ τὸν χαρμιζῆς ὅλον!

Ὅμως καὶ πάλι ὁ Ποκοπικό δὲν πείθεται:

— Δὲν θεραιέσαι, καῦμένη! Ἄς περάσουμε μὲ κἀνα φρούτο. Συγχάθηκα τὸ κρέας. Τὸ μπούχτισα πιά!

Ἡ Χουχού χάνει τέλος τὴν ὑπομονή της. Ἡ ἀβάσταχτη πείνα ποὺ νοιώθει, τῆς δίνει κουράγιο γιὰ ἡρωϊκὲς πράξεις:

Καὶ νά: Ζυγώνει, σιγά-σιγά, στὸ θάμνο ποὺ θρίσκεται ξαπλωμένος ὁ τεράστιος ἄγριος κόνικλος. Καὶ βου-

τῶντας ἀπότομα, πέφτει γρήγορα πάνω του. Τὸν ἀρπάζει γερὰ ἀπὸ τὸ λαιμὸ!

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΦΟΡΑ !

Ταυτόχρονα ὅμως ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Τὴν πάθαμε, χρυσό μου! Καλὲ ψόφος εἶναι πού... κακοψόφο νάχη!

Ὁ νᾶνος ἀγριεύει τώρα. Καὶ σηκώνοντας τὴν τρομερὴ χατζάρα του, μουγγρίζει:

— Κᾶνε στὴν μπάντα, χοντροτσουλόφω! Ἄσε με νὰ τὸν σφάξω τὸν ἄτιμο! Ἄσε με!...

Ἡ Χουχού παραξενεύεται:

— Τρελλάθηκες, γλύκα μου; Καλὲ ψόφιον θὰ τὸν σφάξης;

Ὁ Ποκοπικό τὴν ἀποστομώνει:

— Μάλιστα!... Ἄμὲ τ' ἤθελες; Νὰ τὸν σφάξω ζωντανὸ γιὰ νά... ὑποφέρῃ ὁ φουκαράς;

Κι' ἀμέσως, κατεβάζει μὲ ὀρμὴ τὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Ὅμως λαθεύει καὶ τὸν στραβοχτυπάει. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι, τοῦ κόβει ἕνα πόδι, μουρμουρίζοντας θαρεῖα:

— Πάει κι' αὐτός! Αἰωνία του ἡ... κνήμη!

Τέλος, μαζί μὲ τὴ Χουχού, σηκώνουν τὸν ὑπερφυσικὸ κόικλον. Τὸν κρεμᾶνε σὺν σφαχτῷ στὴν οὐρὰ τοῦ Καθαρόαιμου.

Ὁ νᾶνος ξαναπηδάει στὴ

ράχι τοῦ ψωραλέου Σαῖνιου του. Καὶ σπηρουνίζοντάς το, μὲ γυμνὲς φτέρνες, φωνάζει στὴν πυγμαία:

— Μαμζέλ, τὰ μάτια σου τέσσερα! Ἄν ξαναθρῆς κανένα ψόφιον κονικλαρόπουλο, μὴ φοβοῦ! Θὰ τὸ σφάξω ἐπὶ τόπου: Ἄνφας καὶ προφίλ!

...

Προχωροῦν ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα. Ὡστόσο φθάνουν κάποτε στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν καὶ ὁ Κραγιαμπού, ξαπλωμένοι στὴν πρῶνὴν λιακάδα, κουβεντιάζουν ἡσυχά.

Ἡ Χουχού ἀρχίζει ἀμέσως τὰ γλυκανάλατα κομπλιμέντα της:

— Ἄχ, Ἀφεντάδες μου!... Ἡ καρδούλα μου ξελιγώνεται ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς μόλις σᾶς γλέπω!... Ἄχ, καλὲ καὶ νὰ ξεύρατε πόσον ὑποφέρω τώρα πού συζῶμεν ἐκ τοῦ... μακρόθεν!

Ὁ Ποκοπικό σκύθει ἀπ' τὴ ράχι τοῦ γαϊδάρου του. Τῆς σερβίρει στὸ σθέρκο μιὰ τρομακτικὴ στράκα:

— Κλάφφ!... Νὰ καὶ μιὰ ἐκ... τοῦ πλησίον!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἡ συντρόφισσα κι' ὁ γιός του, ξεκαρδίζονται στὰ γέλια!...

Ὅμως, ξαφνικά κι' ἀπότομα, σταματᾶνε. Ξεπετιῶνται ὀρθοὶ κι' ἀνήσυχτοι!

Μιὰ παράξενη κι' ὑπόκωφη βοή φθάνει στ' αὐτιά τους...

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς, ἕνας τρομακτι-

κός κραδασμός συγκλονίζει
τῇ γῇ τῆς Ζούγκλας!

Φοβερό κακὸ γίνεται! Χα-
λασμός Κόσμου!...

Θεόρατα αἰωνόβια δέντρα
σκιρτίζουν κάτω σὰν πατη-
μένα στάχυα!... Τεράστια
θράχια ξεκολλᾶνε ἀπ' τὰ
γύρω θουνά. Κατρακυλᾶνε
μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ καὶ φο-
βερό σαματὰ πρὸς τὰ κάτω!

Ὁ τρίποδος Καθαροαἶμος,
μαζὶ μὲ τὸν μικροσκοπικὸ
καθαλλάρη του, πέφτουν κι'
αὐτοὶ ἀνάσκελα. Τὸ ἴδιο κι'
ἡ μαύρη γόησσα Χουχού!

Ὅλοι τοὺς τώρα ξεφωνί-
ζουν μὲ φρίκη κι' ἀπόγνωσι:
— Σεισμόοος!... Σεισμό-
οοοος!...

Μονάχα ὁ Ποκοπικό κρα-
τάει τὴν ψυχραιμία του. Καί
— ἀνάσκελα καθὼς θρίσκε-
ται — τραβάει μὲ λύσσα τὴ
θρυλικὴ του χατζάρα, μουγ-
γρίζοντας ἄγρια:

— Πίσω σεισμέεε!... Πίσω
καὶ σ'... ἔσφαξααα!...

Ὅμως ἄλλοίμονο! Ὁ ἄ-
μοιρος νᾶνος δὲν προφθαίνει
νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του.

Ξαφνικά, ἡ γῇ ἀνοίγει στὰ
δυσ. Σὰν κούτσουρο ποὺ τὸ
κτύπησε τσεκούρι!...

Ἔτσι, μιά θαθεῖά σκοτει-
νὴ χαράδρα σχηματίζεται.
Κι' ὅλοι μαζί—ὁ Ταρζάν, ἡ
Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού, ἡ Χου-
χού, ὁ Ποκοπικό, κι' αὐτὸς ὁ
γάϊδαρός του ἀκόμα—γκρε-
μοσακίζονται στὸ τρομακτι-
κὸ αὐτὸ θάραθρο!

Δὲν ξαναπερνᾶνε λίγες
στιγμές κι' ἕνας δεύτερος,
πιο δυνατός σεισμός, συντα-

ράζει πάλι τὴ Ζούγκλα!

Ἄλλοίμονο! Ἡ χαράδρα
ποὺ εἶχε ἀνοίξει, κλείνει τώ-
ρα. Καὶ τ' ἄμοιρα θύματα θά-
βονται ζωντανὰ στὰ ἔγκατα
τῆς γῆς!

Μονάχα ὁ Ποκοπικό προ-
φθαίνει νὰ φωνάξῃ:

— Κουράγιο μάγκες! Ἐ-
γὼ εἰμ' ἐδῶ!

ΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΛΑΣΙΣ!

Ἀπαίσιο καὶ τραγικὸ θά
εἶναι, σίγουρα, τὸ τέλος τῶν
πέντε συντρόφων καὶ τοῦ ἄ-
μοιρου γαϊδάρου!

Ἀλλὰ ἄς φύγουμε γρήγο-
ρα ἀπὸ τὸ φρικτὸ αὐτὸ μέ-
ρος. Ἄς φτερουγίσουμε μὲ
τὴ φαντασία μας πάνω στὸ
περήφανο ἑλληνικὸ θουνό!

Καὶ νά: Εἶναι ἀκριβῶς ἡ
στιγμὴ ποὺ συγκλονίζει τὴ γῇ
ὁ τρομερὸς σεισμός!

Τεράστια θράχια ξεκολ-
λᾶνε ψηλὰ ἀπ' τὴ θεόρατη
κορφή! Κατρακυλᾶνε κάτω
μὲ τρομακτικὸ πάταγο!

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμπού
δὲν βρίσκοντ' ἐκεῖ... Ἀπὸ ὡ-
ρα ἔχουν κατέθει στούς πρό-
ποδες — ὅπως κάθε πρωὶ —
γιά νὰ μαζέψουν καρπούς καὶ
γλυκόχυμα φρούτα!

Τὰ φοβερά θράχια ποὺ
γκρεμίζονται ἀπὸ πάνω, σί-
γουρα θά τοὺς σκοτώσουν!
Τὰ γιγάντια δέντρα σκιρ-
τίζουν κάτω τὸ ἓνα μετὰ τὸ
ἄλλο!

Ποθενὰ δὲν μποροῦν νὰ
κρυφθοῦν. Νὰ σωθοῦνε!...

Ἔτσι — θέλοντας καὶ μὴ—
τὸ θάξουν στὰ πόδια! Τρέ-

‘Ο τρομακτικός σεισμός κάνει νά γκρεμίζονται βράχια! Νά σωριάζονται κάτω θεόρατα αιώνόβια δέντρα!

χουν, σάν τρελλοί, χωρίς νά ξέρουν πού πηγαίνουν!...

‘Η άλλοτε στέρεα γῆ, κάτω ἀπ’ τά πόδια τους, σαλεύει τώρα! Συναράζεται! Χοροπηδάει! Τούς εἶναι ἀδύνατο νά κρατηθοῦν σέ ἰσορροπία!

Κάθε λίγα θήματα σωριάζονται κάτω. Κτυπᾶνε μέ ὀρμή πάνω στίς πέτρες! Τ’ ἀγκάθια ξεσχίζουν τά μελαψά κορμιά τους. Τό αἷμα τους τρέχει ποτάμι!

Σιγά-σιγά μαύρα σύννεφα σκεπάζουν τόν οὐρανό! ‘Ο ἥλιος χάνεται! ‘Η Ζούγκλα σκοτεινιάζει!

Τό πρωῒνό γίνεται γρήγορα σούρουπο. Σχεδόν νύκτα!

‘Ο μελαψός γίγαντας κι’ ἡ πανώρια συντροφισά του τρέχουν ἀλαφιασμένοι. Πέφτουν, ξανασηκώνονται. Ξαναπροχωροῦν, ξαναπέφτουν!...

‘Ο τρόμος καί ἡ φρίκη πού νοιώθουν ἔχει ἀρχίσει νά παγώνει τό αἷμα στίς φλέβες τους...

Κι’ αὐτά ἀκόμα τ’ ἀγρία θεριά τῆς Ζούγκλας ἔχουν τρομάξει ἀπ’ τό κακό καί τό χαλασμό πού γίνεται. Οὐρλιάζουν ἀπαίσια! Τρομακτικά!...

Σέ μιὰ στιγμή, ἡ Ταταμπού

χάνει πάλι την ισορροπία της. Σωριάζεται βαρειά κάτω. Κτυπάει με φόρα τὸ κεφάλι της σὲ κάποια πέτρα. Καὶ θγάζοντας πονεμένο θογγητό, μένει ἀκίνητη!...

Ὁ Γκαούρ δὲν χάνει οὔτε στιγμή : Ταυτόχρονα σχεδὸν τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκυλιά του. Καὶ συνεχίζει τὴν ἀπειγνωσμένη φυγὴ σωτηρίας!

Στὸ μεταξὺ, τροπικὴ μπόρα ξεσπάει. Ἀπὸ τὸν κατάμαυρο ἀγριεμένο οὐρανό, καταρράκτες νεροῦ ξεχύνονται. Ἀστράκες, θροντές καὶ κεραυνοὶ συμπληρώνουν τὴ φρίκη καὶ τὴν κόλασι τῆς τραγικῆς αὐτῆς ἡμέρας!...

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ !

Ἄλλοίμονο! Τὸ φοβερό κακὸ δὲν λείπει νὰ σταματήσει. Οἱ σεισμοὶ διαδέχονται ὁ ἓνας τὸν ἄλλον...

Ὡσπου ξαφνικὰ — ὕστερα ἀπὸ μιὰ πιὸ δυνατὴ δόνησι — τὸ ἔδαφος ἀνοίγει πάλι στὰ δυό! Ἕνα νέο τρομερὸ θάραθρο σχηματίζεται...

Ὁ γιγαντώσωνος Ἕλληνας ποὺ τρέχει σὰν τρελλός, δὲν προφθάνει νὰ κρατηθῇ. Νὰ σταματήσει! Καὶ γκρεμίζεται στὸ σκοτεινὸ κι' ἀπαίσιό θάθος του. Μαζὶ μὲ τὴν ἀναίσθητη συντρόφισσά του!

Καὶ νά: Μιά τελευταία δυνατὴ δόνησι ἀκόμα καὶ τὸ ἀνοιγμα τῆς γῆς ξανακλείνει. Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποὺ παγιδεύονται στὰ ἔγκατα τῆς μανιασμένης γῆς! Κάτω στὰ

μαῦρα κι' ἀνεξερευνήτα θάθη της...

.. . . .

Εὐτυχῶς ὁμως!... Ὁ μελαψὸς γίγαντας, μὲ τὴν πανώρια Κόρη, δὲν πέφτουν σὲ στερεὸ ἔδαφος. Δὲν σκοτώνονται!...

Ὁ Γκαούρ, χωρὶς νὰ καταλάβῃ πῶς, θρίσκει μὲ τὴν ἀγαπημένη του, σ' ἓνα ὑπόγειο ποτάμι...

Τὸ νερὸ κάνει τὴν πῶσι τους μαλακά. Δὲν παθαίνουν τίποτα!...

Ἔτσι, ἀρπάζοντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὴν ἀναίσθητη Ταταμποὺ ἀπ' τὰ μαλλιά, καταφέρνει νὰ κρατᾷ τὸ κεφάλι της ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ. Ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι καὶ τὰ δυὸ πόδια του, κάνει ἀπειγνωσμένες κινήσεις, πασχίζοντας νὰ συγκρατιέται στὴν ἐπιφάνεια...

Τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ τοὺς παρασέρνει ἀργά... Προχωροῦν στὸ Ἄγνωστο...

Τὸ σκοτάδι γύρω τους εἶναι μαῦρο καὶ πυχτό, σὰν λυωμένο κατράμι! Τὸ νερὸ εἶναι χλιαρό. Μὰ ὅσο προχωροῦν, τόσο γίνεται πιὸ ζεστό. Ὡσπου κάποτε φθάνει σὲ σημεῖο νὰ καίῃ. Νὰ ζεματᾷ τὰ μισόγυμνα μελαψὰ κορμιά τους...

Ἔτσι, ἡ ἀναίσθητη Ταταμποὺ συνέρχεται. Τὸ κατὸ νερὸ τὴν κάνει νὰ ξανάθρῃ τὶς αἰσθήσεις της. Κι' ἀνοίγει ξαφνιασμένη τὰ μάτια...

Ὅμως, τίποτα δὲν θλέπει γύρω της. Νοιώθει μονάχα κάποιον χέρι νὰ τῆς τραβᾷ τὰ

μαλλιά. Ξεφωνίζει, ή άμοιρη, με τρόμο και φρίκη :

— Βοήθειασαα!.. Πού θρίσκομαιαιαι; Γκαούουρ! Γκαούουουρ!...

‘Ο μελαψός γίγαντας της έξηγει με λίγα λόγια:

— ‘Ο φοβερός σεισμός άνοιξε μπροστά μας ένα θάραθρο! Σε κρατούσα ανάισθητη στά χέρια μου και πέσαμε μέσα... Τό ρεύμα του νερού μέσα παρασέρνει!.. ‘Ο Θεός μονάχα ξέρει πού πηγαίνουμε!

Η μελαψή Κόρη συγκρατιέται πιά μονάχη στην επιφάνεια... Μά τό νερό, όσο προχωρούν, τόσο γίνεται πιά καφτό. Δύσκολα πιά τό ύποφέρουν. Μιά θареιά μυρωδιά θειαφιού κτυπάει στό ρουθούνια τους. ‘Η άτμόσφαιρα έχει γίνει άποπνικτική.

Τέλος — μέσα στο άπόλυτο σκοτάδι πού ταξιδεύουν — νοιώθουν πώς φθάσαν στά χείλια κάποιου καταρράκτη. Κι' αυτό, γιατί τό ζεματιστό νερό πού ξεχύνεται κάτω, κάνει φοβερό θόρυβο!

Και νά: Ταυτόχρονα σχεδόν γκρεμίζονται σ' ένα ύγρο θάραθρο!

‘Ομως άλλοίμονο: Τό νερό τώρα δέν είναι καφτό, όπως πρίν λίγες στιγμές. ‘Αλλά κρύο, παγωμένο!...

‘Η άπότομη αυτή άλλαγή της θερμοκρασίας φέρνει τρομακτική άναστάτωση στον όργανισμό τους!

ΘΕΡΙΑ, ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Γιά λίγο νοιώθουν ένα πα-

ράξено ήδονικό μούδιασμα. Και γρήγορα χάνουν τίς αισθήσεις!...

Παραδόξως όμως, τ' αναίσθητα κορμιά τους δέν θουλιάζουν... ‘Επιπλέον ανάλαφρα στην επιφάνεια της ύπόγειας παγωμένης λίμνης.

Τό φαινόμενο τούτο έχει άπλή έξήγησι: Τό νερό αυτό έχει μέσα του διαλυμένες πολλές μεταλλικές ουσίες, πού τό κάνουν βαρύ. Δηλαδή: τ' ανθρώπινα κορμιά — σέ ίσο όγκο — έχουν λιγώτερο θάρος άπό κείνο. Και φυσικά, δέν μπορούν νά θουλιάξουν. ‘Οπως δέν θουλιάζουν και τ' αυγά σέ πυκνή διάλυσι άλατιού. Σαλαμούρας, όπως τή λένε.

Οί δυο μελαψοί σύντροφοι — άν δέν ήταν ανάισθητοι — θα μπορούσαν νά διακρίνουν τώρα. Γιατί, μία άδύναμη γαλάζια άνταύγεια φωτίζει τή θαθείά ύπόγεια περιοχή πού βρίσκονται.

Και νά τί θάβλεπαν:

Τά κορμιά τους — όπως είπαμε—επιπλέουν σέ μία στρογγυλή λίμνη. ‘Από τίς γύρω όχθες της ξεχύνεται ό παράξενος γαλάζιος φωσφορισμός!..

Τά παγωμένα νερά, κάθε τόσο, άναταράζονται δαιμονισμένα! ‘Αφρίζουν! Και τεράστια τρομακτικά κεφάλια προϊστορικών θεριών ξεπετάγονται!...

‘Ο πέτρινος θόλος της ύπόγειας λίμνης, αντίλαλει τ' άγρια ούρλιαχτά τους!

Γύρω-γύρω στην όχθη, θρίσκονται άλλα φοβερά κι' άπαίσια θεριά. Φρικτά στοιχειά

καί τέρατα!

Τὸ ἀδύναμο ρεῦμα τοῦ νε-
ροῦ παρασέρνει ἀργὰ τοὺς
δυὸ ἀναίσθητους συντρόφους.
Σιγὰ-σιγὰ, τοὺς ξεθιάζει
στὴν ὄχθη...

Ξαφνικά: τρομερὸς κρότος
ἀντηχεῖ στὸν ὑπόγειο θόλο.
Τόσο δυνατός, σὰ νάπεσαν χί-
λιοι μαζὶ κεραυνοί!

Ταυτόχρονα κι' ἓνα ἔκτυ-
φλωτικό φῶς ξεχύνεται. Λέξ
κι' ἑλαμψαν, γιὰ μιὰ στιγμή,
ἀμέτρητοι ἥλιοι!

"Ετσι, ὁ κρότος καὶ ἡ λάμ-
ψι, ἀνιχνεύουν τώρα μὲ μι-
ὰς, τὰ δυὸ ἀνίσθητα θύματα.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ
ξεπετιῶνται ὀρθοί. Πατάνε
τώρα στὸ στερεὸ ἔδαφος τῆς
ὄχθης...

"Ὅμως, τὴν ἴδια στιγμή καὶ
ἡ ὑπόγεια παγωμένη λίμνη
ἀναταράσσεται. Σὰ νερὸ χύ-
τρας ποὺ κοχλάζει σὲ δυνατὴ
φωτιά.

Οἱ δυὸ σύντροφοι κυττά-
ζουν μὲ γουρλωμένα μάτια.
Ὁ τρόμος καὶ ἡ φρίκη τοὺς
κάνουν νὰ μαρμαρώσουν.

Ἀπὸ τ' ἀφρισμένα νερὰ ξε-
πετάγονται τώρα δλόκληρα
τ' ἀπαίσια θεριά, στοιχειὰ καὶ
τέρατα. Παρατάσσονται, γύ-
ρω-γύρω, στὴν κυκλικὴ ὄχθη.

Καὶ νά: Μὲς' ἀπὸ τὰ βάθη
τοῦ νεροῦ ἀναδύεται ἀργὰ καὶ
μεγαλόπρεπα ἓνας τερατό-
μορφος καὶ τρομακτικὸς γί-
γαντας!

Εἶναι ὁ τρομερὸς καὶ παν-
τοδύναμος Ζθούχ. Ὁ ἄρχον-
τας τοῦ Κάτω Κόσμου...

Ἕνας νέος μαῦρος ἄνδρας,
πολὺ πρὶν μεγαλόσωμος ἀπὸ
τὸν Γκαοῦρ. Ἀλλὰ μὲ φρικτὰ

κι' ἀπαίσια χαρακτηριστικά...

Ἡ σωματικὴ του διάπλασι,
δείχνει πὺς ὁ γίγαντας αὐτός
πρέπει νὰ ἔχῃ ἀφάνταστη δύ-
ναμι.

Ἀμέσως καὶ μὲ μερικά ὑ-
περάνθρωπα πηδήματα, θγαί-
νει σθέλτος ἔξω στὴν ὄχθη
τῆς λίμνης. Στὸ σημεῖο ποὺ
θρίσκονται οἱ δυὸ τρομαγμέ-
νοι μελαμφοὶ σύντροφοι.

Κυττάζει μὲ παράξενο θαυ-
μασμό τὴν Ταταμποῦ.

Καὶ μουγγρίζει :

— "Ὁμορφὴ εἶσαι!... Πολὺ
ὁμορφὴ! Θὰ σὲ κρατήσω παν-
τοτεινὰ ἐδῶ. Θὰ σὲ κάνω Ἀρ-
χόντισσα τοῦ Κάτω Κόσμου!

Καὶ ἀπλώνοντας τὰ τερά-
στια τριχωτὰ μπράτσα του κά-
νει ν' ἀρπάξῃ τὴν πανώρια
Ἑλληνίδα.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΤΩ ΚΟΣΜΟ

"Ὅμως, ὁ ἀγαπημένος της
Γκαοῦρ δὲν φοβᾶται κανέναν:
Οὔτε ἄνθρωπο, οὔτε δαίμο-
να!

Κυτᾶστε τον : Τὴν ἴδια
στιγμὴ σφίγγει μὲ λύσσα τὴν
παλάμη του. Καὶ σὰν μανια-
σμένο θεριὸ χύνεται πάνω
στὸν τερατόμορφο Ζθούχ.
Οὐρλιάζει ἄγρια:

— Κάτω, σκύλε, τὰ χέρια
σου!...

Ταυτόχρονα τοῦ δίνει καὶ
μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸ
πρόσωπο.

Ὁ γιγαντόσωμος μαῦρος
Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κό-
σμου, ξαφνιάζεται. Τὸ φοβερό
κτύπημα τὸν ζαλίζει. Κλονί-
ζεται γιὰ λίγες στιγμές. Μὲ

Ἡ γῆ τῆς Ζούγκλας σχίζεται στὰ δυό. Κι ὅλοι μαζί γκρεμίζονται σ' ἓνα βαθύ σκοτεινὸ δάραθρο!

μεγάλῃ δυσκολίᾳ καταφέρνει νὰ κρατηθῇ στὰ πόδια του. Νὰ μὴ σωριαστῇ κάτω.

Τὰ στοιχεῖά καὶ τὰ τέρατα, μουγγρίζοντας πιὸ ἄγρια τώρα, μαζεύονται γύρω στοὺς δὺὸ ἀντιπάλους.

Εἶναι ἔτοιμα ν' ἀρπάξουν τὸν Γκαούρ. Νὰ τὸν σπαράξουν μὲ τὰ τρομακτικὰ δόντια τους.

Ὁ τερατόμορφος Ζβούχ ἔχει στὸ μεταξύ συνέλθει. Ὁμως, τὸ κτύπημα ποὺ δέχτηκε τὸν ἔχει ἀφάνταστα ἐξαγριώσει!...

*Ἦταν συνηθισμένος νὰ βλέπη γύρω του ἀνθρώπους ποὺ

τὸν τρέμουν. Ποὺ σκύβουν ὑποτακτικὰ, μπροστά του, τὰ κεφάλια. Ποὺ τὸν προσκυνᾶνε καὶ τὸν λατρεύουν σὰν θεό!...

Ποτέ, μέχρι σήμερα, δὲν εἶχε θρεθῇ ἀνθρώπος ν' ἀντισταθῇ στὴ θέλησί του. Στὴν παντοδυναμία του!

Ἔτσι, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, κάνει μιὰ πρᾶξι ἱπποτισμοῦ, ποὺ κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ περιμένῃ:

Διώχνει ἀμέσως τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ τέρατα ποὺ μουγγρίζουν ἀγριεμένα γύρω τους. Τ' ἀναγκάζει νὰ τραδηχτοῦ, πάλι πέρα: γύρω-γύρω, στὴν ὄχθη τῆς ὑπόγειας λίμνης.

Καὶ κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν μελαφὸ γίγαντα, τοῦ λέει θραχνά :

— Πιστεύω πὼς δὲν ὑπάρχει κανένας πιὸ γενναῖος καὶ δυνατὸς ἀπὸ μένα!... Ὅμως, αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ παραδεχτῆς κι' ἐσύ. Ἐσύ, πού τόλμησες νὰ σηκώσης χέρι πάνω μου!...

» Ἐλα λοιπὸν νὰ παλέψουμε τίμια. Νὰ χτυπηθοῦμε σάν ἄντρες! Ὅποιος μείνῃ ζωντανός, αὐτὸς θὰ εἶναι κι' ὁ πιὸ δυνατὸς ἀπ' τοὺς δυὸ μας!

Καὶ τελειώνοντας τὰ περήφανα λόγια του, χύνεται μα- νιασμένος στὸν Γκαοῦρ!

Οἱ δυὸ γιγαντσώωμοι ἄντρες — ὁ Ζβούχ εἶναι, ὅπως εἶπαμε, πολὺ πιὸ μεγαλὸς — πιάνονται τώρα στὰ χέρια. Φοδερὴ καὶ τρομερὴ μονομαχία ἀρχίζει.

Ἡ Ταταμποῦ φοβᾶται πὼς ὁ γιγαντιαῖος μαῦρος θὰ σκοτώσῃ γρήγορα τὸν σύντροφό της. Καὶ τραβώντας ἀσυναίσθητα τὸ μαχαίρι της, κάνει νὰ κτυπήσῃ τὸν τερατόμορφο ἀντίπαλο! Λαχταράει νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της γίγαντα.

Ὅμως, ὁ Γκαοῦρ προφθαίνει. Μὲ μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ του τὴν γκρεμοτοσακίζει κάτω.

— Μήνην! φωνάζει ἄγρια. Αὐτὸ εἶναι ἄνδρo!

Μὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ὁ Ἄρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου θρίσκει τὴν εὐκαιρία. Δίνει ἓνα τρομακτικὸ κτύπημα στό κεφάλι τοῦ Γκαοῦρ.

Κι ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας

γίγαντας σωριάζεται βαρὺς κάτω!...

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ !

Θριαμβευτὴς τώρα ὁ φοβε- ρὸς Ζβούχ, σηκώνει τὸ τερά- στιο πόδι του. Εἶναι ἔτοιμος νὰ ποδοπατήσῃ τὸ «θύμα». Νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀνήμερο πιὰ ἀντίπαλο!

Ἡ Ταταμποῦ βλέπει τὸ κα- κὸ ποῦ πρόκειται νὰ γίνῃ. Μὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη κίνησι, πε- τιέται ὀρθή. Καὶ σάν μανια- σμένη τίγρη, χύνεται, γιὰ δεύ- τερη φορά, στὸν τερατόμορφο μαῦρο γίγαντα.

Στὸ δεξιὸ χέρι δὲν κρατᾷ τώρα τὸ φοινικὸ μαχαίρι της. Αὐτὸ τῆς εἶχε ξεφύγει, πέ- φτοντας κάτω, ἀπ' τὴ σπρω- ξιὰ τοῦ Γκαοῦρ. Κρατᾷ ὁ- μως, μὲ τὰ δυὸ της χέρια, μιὰ μεγάλη καὶ θαρεῖα πέτρα. Τὸν κτυπᾷ μὲ ἀφάνταστη λύσσα στὸ κεφάλι!

Ὁ Ἄρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου θγάζει πονεμένο θογ- γητό. Γιὰ λίγες στιγμὲς τα- λαντεύεται, πάλι, σὰ νᾶναι ἔ- τοιμος νὰ σωριαστῇ κάτω.

Ὅμως ὄχι. Γρήγορα συνέρ- χεται κι' αὐτὴ τὴ φορά. Κι' ἀρπάζοντας τὴν ἀτρόμητη Ἑλληνίδα ἀπ' τὸ λαιμό, τὴ σφίγγει μὲ θανατερὴ λύσσα καὶ μανία!

Λίγο ἀκόμα κι' ἡ πανώρια Ταταμποῦ θὰ ξεψυχήσῃ κάτω ἀπ' τὸ τρομακτικὸ του σφίξι- μο!

Μὰ νά: Μὲ τὴ σειρά του τώ- ρα πετιέται ὀρθὸς ὁ Γκαοῦρ.

Δίνει δυο φοβερές γροθιές στο πρόσωπο του Ζθούχ. Τυχαιά όμως κι' οι δυο κτυπούν πάνω στα μάτια του!...

Ο τερατόμορφος γίγαντας χάνει, με μιās, τὸ φῶς του. Παρατάει τὴν ἀτρόμητη Ἑλληνίδα. Καί, οὐρλιάζοντας ἀπαίσια, στριφογυρίζει σάν φίδι κτυπημένο στὸ κεφάλι!

Γύρω-γύρω στὴν ὄχθη, τὰ στοιχειὰ καὶ τὰ τέρατα τοῦ Κάτω Κόσμου, παρακολουθοῦν τὸ κακὸ ποῦ γίνεται. Βλέπουν τὸν Ἀφέντη τους νὰ σπαράζει κι' ἀγριεύουν ἀφάνταστα! Χύνονται μανιασμένα κι' αὐτὰ νὰ σπαράξουν τοὺς δυο μελαψοὺς ξένους.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού, τρέχουν σάν τρελλοί, ζητώντας νὰ βροῦν διέξοδο. Νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ φρικτὴ κόλασι! Ἀλλοίμονο!... Ἄν καὶ ψάχνουν παντοῦ, πουθενά δὲν ὑπάρχει ἀνοιγμα. Τὰ θράχια, γύρω κι' ἀπὸ πάνω τους, εἶναι συμπαγῆ. Ἀδιαπέραστα!

Στὸ μεταξύ, κάποιος ἀπὸ τὰ τρομακτικὰ τέρατα τοὺς ἔχει ζυγώσει πολὺ: Εἶναι ἓνα ὑπερφυσικὸ καβούρι! Τὸ μαλλιαρὸ καβούκι τοῦ εἶναι μεγάλο ὅσο ἓνα ἀλώνι!

Καὶ νά: Ξαφνικά, ἀπλώνει τὴ μιὰ τεράστια δαγκάνα του. Ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση τὸν Γκαούρ. Ταυτόχρονα σχεδόν, ἀπλώνει καὶ τὴν ἄλλη. Πιάνει, τὸ ἴδιο, καὶ τὴν Ταταμπού.

Καὶ προχωρεῖ ἀμέσως ὅσομπορεῖ πρὸ γρήγορα. Τ' ἄλλα στοιχειὰ τὸ κυνηγᾶνε. Ζητᾶνε ν' ἀρπάξουν ἐκεῖνα τοὺς δυο συντρόφους...

Μὰ δὲν προφθαίνουν...

Ξαφνικά, μιὰ θαρεῖα ὑπόκωφη βοὴ ἀκούγεται. Τὰ θεριὰ σταματοῦν. Μουγγρίζουν ἀνήσυχά...

Σὲ λίγες στιγμὲς ἓνας νέος φοβερὸς σεισμὸς συγκλονίζει πάλι τὴ γῆ!...

Καὶ νά: Ψηλὰ ἀπὸ τὸν ὑπὸγειο πέτρινο θόλο ξεκολλᾶνε τεράστια θράχια. Γκρεμίζονται κάτω μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ!...

Τὰ στοιχειὰ καὶ τὰ τέρατα οὐρλιάζουν τώρα τρομαγμένα. Ἀρχίζουν νὰ τρέχουν πανικόβλητα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ζητώντας νὰ σωθοῦν ἀπ' τὸ κακὸ καὶ τὸ χαλασμό ποῦ γίνεται.

Μὰ ἡ καλὴ τύχη βοηθεῖ, αὐτὴ τὴ φορά, τοὺς δυο δυστυχισμένους συντρόφους: Ἐνας μεγάλος θράχος πέφτει ἀκριβῶς πάνω στὸ τεράστιο μαλλιαρὸ καβούκι τοῦ τρομεροῦ Κάθουρα. Τὸ σπάζει!

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ...

Τὸ ἀπαίσιο τέρας ἀνοίγει ἀμέσως τίς σφιγμένες δαγκάνες του. Στριφογυρίζει ἀνήμερο μερικὲς φορές. Ὡστόσο τέλος τευτώνει τὰ ἔξη πόδια του. Μένει ἀκίνητο. Νεκρὸ!

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού εἶναι λευθεροὶ πιά! Ἐχουν σωθῇ ἀπὸ θέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο!

Κι ἀμέσως τὸ ξαναθάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν σάν τρελλοὶ πάλι...

Ὁ τρομακτικὸς σεισμὸς συνεχίζεται μὲ μεγαλειότερη ἔντασι. Τὰ θράχια — πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τοὺς — ἐξακολου-

θοῦν νὰ γκρεμίζονται μὲ φοβερό πάταγο! Τὰ Στοιχεῖα καὶ τὰ τέρατα οὐρλιάζουν σπαρακτικά. Καὶ ξαναβουτώντας στὰ παγωμένα νερά τῆς ὑπόγειας λίμνης, χάνονται στὰ ζοφερά θάβη της...

Στὸ μεταξύ, ὁ γιγαντόσωμος μαῦρος Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου, ἔχει συνέλθει. Τὰ κτυπημένα, ἀπ' τὸν Γκαοὺρ, μάτια του, ξαναβρίσκουν τὸ χαμένο φῶς τους.

Τὸ κακὸ κι ὁ χαλασμός, ποὺ γίνονται γύρω του, δὲν φαίνεται νὰ τὸν τρομάζουν.

Ὁ ὑπόγειος θόλος ἔξακολουθεῖ νὰ φωτίζεται ἀπὸ τὴν παράξενη γαλάζια ἀνταύγεια.

Ἔτσι, καὶ μὲ τὴν πρώτη ματιά ποὺ ρίχνει στὴν ὄχθη, ξεχωρίζει τοὺς δυὸ μελαφούς συντρόφους. Καὶ τρέχει μανιασμένος ξωπίσω τοὺς οὐρλιάζοντας ἀπαίσια! Κυνηγáει νὰ τοὺς πιάσῃ...

Εὐτυχῶς! Πρὶν προφθάσῃ νὰ ζυγώσῃ κοντὰ τοὺς κι ἕνας ἀκόμα τελευταῖος σεισμός γίνεται. Ἐνας σεισμός πρὸ δυνατός ἀπ' ὅλους τοὺς προηγούμενους, συνταράζει τὸν ὑπόγειο πέτρινο θόλο!

Τεράστια θράχια κατρακυλᾶνε πάλι!

Ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ γίνεται καὶ κάτ' ἀναπάντεχο!

Σ' ἓνα κοντινὸ σημεῖο τῆς ὄχθης, κάποιος θεόρατος θράχος σχίζεται στὰ δυό. Ἐνα στενὸ ἀνοιγμα παρουσιάζεται τώρα...

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμποὺ δὲν ἀφήνουν στιγμή νὰ γαθῇ. Ὁ Ζβοῦχ ποὺ τρέχει

πίσω τοὺς ὅπου καὶ νᾶναι θὰ τοὺς φθάσῃ.

Καὶ νά: Σβέλτοι, σὰν σαῦρες, τρυπώνουν στὴ σχισμὴ τοῦ τεράστιου θράχου. Προχωροῦν, ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα.

Βιάζονται νὰ φθάσουν θαθειά. Νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰ θράχια ποὺ κατρακυλᾶνε. Κι ἀπὸ τὸν τερατόμορφο μαῦρο γίγαντα ποὺ τοὺς κυνηγáει!

Ὅμως, σιγά - σιγά διαπιστώνουν κάτ' ἄλλο παράξενο: Τὸ τυχαῖο αὐτὸ ἀνοιγμα τοῦ θράχου εἶχε ἀρχή, ἀλλὰ δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ τέλος. Προχωρεῖ θαθειά. Πολὺ - πολὺ θαθειά. Μοιάζει σὰν ἀπέραντη ὑπόγεια σὺραγγα!

Οἱ δυὸ σύντροφοι δὲν σταματᾶνε. Συνεχίζουν τὸ φευγικό τους, τρέχοντας ἀλαφιασμένοι στὸ σκοτάδι καὶ στὸ ἄγνωστο...

Μὰ καὶ κάτ' ἄλλο παράξενο γίνεται ἀκόμα: Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμποὺ προχωροῦν ἀνενόχλητοι τώρα. Ὁ μανιασμένος Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου δὲν τοὺς ἀκολουθεῖ. Τὸ θαρὶ γρήγορο ποδοβολητό του ἔχει πᾶψει πια ν' ἀντηχῇ πίσω τους.

ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ ΣΤΟΝ ΚΑΤΩ ΚΟΣΜΟ!

Καὶ τώρα, ἄς ξαναγυρίσουμε, μὲ τὴ φαντασία μας, στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Εἶναι ἡ στιγμή ποὺ — ὅπως θυμόσατε — ξέσπασε ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς σεισμός!

Καὶ νά: Βλέπουμε τὴ γῆ
νὰ σχίζεται σάν παραγινωμέ-
νο ρόδι. Ν' ἀνοίγῃ στὰ δυό!

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζένιν, ὁ Κρα-
γιαμπού κ' οἱ δυὸ νᾶνοι,
γκρεμίζονται στὸ τρομακτικὸ
θάραθρο...

Καὶ τὸ ἀνοιγμα πάνω ἀπ'
τὰ κεφάλια τοὺς ξανακλείνει.
Μένουν — ὅπως εἶδαμε — αἰ-
χμάλωτοι στὰ ἐγκατα τῆς
γῆς!

Εὐτυχῶς: Κι αὐτοὶ ἔχουν
τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸν Γκαοῦρ
καὶ τὴν Ταταμπού. Πέφτουν
σ' ἓνα βαθὺ ὑπόγειο ποτάμι.
Ἔτοι τὸ νερὸ κάνει μαλακιά
τὴν πτώσι τους. Δὲν παθαί-
νουν τίποτα!

Οἱ πέντε σύντροφοι κολυ-
μπᾶνε τώρα. Κουνώντας χέ-
ρια καὶ πόδια καταφέρνουν
νὰ στέκουν στὴν ἐπιφάνεια.
Νὰ ἐπιπλέουν...

Τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμιοῦ
τοὺς παρασέρνει ἀργά. Προ-
χωροῦν κι αὐτοὶ στὸ ἄγνω-
στο...

Στὴν τραγικὴ αὐτὴ περι-
πέτεια ὁ Ποκοπικό στάθηκε
πρὸ τυχερὸς ἀπ' ὅλους τοὺς
ἄλλους. Γιατὶ αὐτὸς ἔπεσε
στὸ θάραθρο καθάλλα στὴ
σκελετωμένη ράχι τοῦ θρυλι-
κοῦ του Καθαρόαιμου!

Τὸ ψωραλέο καὶ ἀξιοθρή-
νητο «Ἄτι» ἐπιπλέει χωρὶς
νὰ καταβάλλῃ καμμιὰ προσ-
πάθεια. Κουνᾷ μονάχα τὰ
δυὸ μπροστινὰ ποδάρια του
καὶ τὸ ἓνα πισινό. Καὶ προ-
χωρεῖ ἀργά — σάν θάρκα
μέ... κουπιά — ἀκολουθών-
τας τοὺς ἄλλους...

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς

νᾶνος ἀνεμίζει τώρα μεγαλό-
πρεπα τὴ θρυλικὴ χατζάρα
του, ξεφωνίζοντας πάλι, πα-
νηγυρικά:

— Κουράγιο, θρέεεε! Ἐγὼ
εἴμ' ἐδῶ! Ὅποιος ἀπὸ σὰς
σωθῇ, νὰ μοῦ... τελεγραφή-
σῃ!

Ἡ ἄμοιρη Χουχοῦ δοκιμά-
ζει τρόπο καὶ φρίκη! Πια-
σμένη γερὰ ἀπ' τὴν οὐρὰ τοῦ
ψωραλέου γαϊδάρου παρασέρ-
νεται ξεφωνίζοντας μὲ ἀπό-
γνωσι:

— Ἀμάν, κακὸ ποὺ τόπα-
θα, ἢ καφερούλα! Καλὲ ποι-
ὸς τὸ περίμενε, ἀνύπαντρη
κοπελλίτσα, νὰ κατέλθω στὸν
Ἄδη!

Τὸ σκοτάδι κ' ἐδῶ εἶναι
μαῦρο σάν τὴν πίσσα!

Ὅμως, σιγά - σιγά, ὁ
πρῶτος ἐνθουσιασμοὸς τοῦ Πο-
κοπικό περνᾷ. Βλέποντας
κι αὐτὸς τὰ σκοῦρα ἀρχίζει
νὰ τὰ χρειάζεται. Νοιώθει τὸν
τραγικὸ κίνδυνο ποὺ θρίσκε-
ται. Καὶ μὲ σπαρακτικὰ στι-
χάκια αὐτομολογεῖται:

«Κλᾶψε με, μήτηρ, κλᾶψε με!

Κλᾶψε με νὰ σὲ κλαίω!

Στὸν Κάτω Κόσμο δρέθηκα

καὶ σάν... θαρκούλα πλέω!

Ὁ Χάροντας λιμπίστηκε

τὰ κάλλη μου τ' ἀφράτα,

σεισμὸ μεγάλον ἔκανε

καὶ γίναμε σαλάτα!

Δὲν μὲ τρομάζει ὁ θάνατος

— ποῦ ἢ μοῖρα μου τὸν γρά-

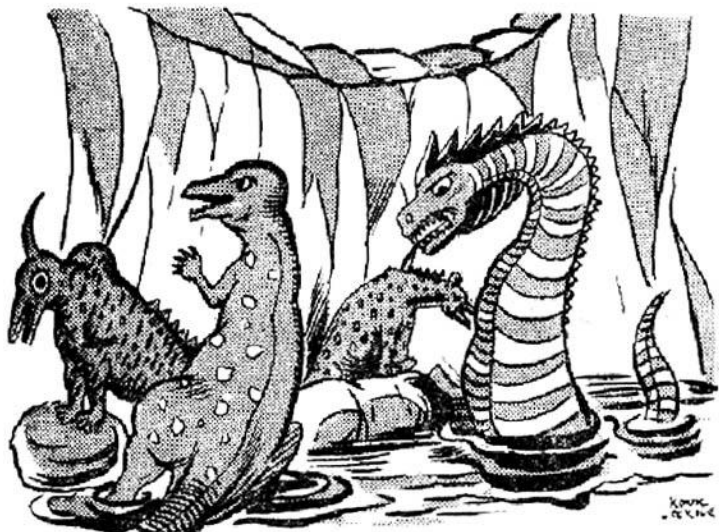
(φει—

μόνο λυτᾶμαι τὴ Χουχοῦ

ποὺ παρατῶ στὸ ράφι!

Γεῖά σου, Χουχοῦ, λεθέντισσα

καὶ πικροκυματοῦσα!

Τὰ νερά τῆς ὑπόγειας λίμνης ἀναταράσσονται κι ἀφρίζουν. Τρομακτικά προϊστορικά τέρατα ἀναδύονται ἀπ' αὐτὰ!

Ἐγὼ εἶμ' ὁ Ἐρωτόκριτος
κ' ἐσύ ἡ Ἀρετούσα!
Κάνε κουράγιο Γόησσα
— λευκὴ σὰν τὶς μυτσηθρες —
σὲ λίγο ἀπ' τὰ χειλάκια σου
θὰ δγαίνουν... μπουρμπου-
(λήθρες!)

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία
ποὺ τὸν ἀκούει στὸ σκοτάδι,
γίνεται μπαρούτι:

— Τὸν κακὸ σου τὸν καιρό,
χρυσὸ μου! τοῦ φωνάζει ᾠ-
γρια.

Καὶ προσθέτει ναζιάρικα :
— Σοὺ ἀπαγορεύω νὰ πιά-
νης τὰ χειλάκια μου στὸ...
στόμα σου. Ὁρεζί γιὰ... φι-
λιά δὲν ἔχω!

ΤΡΑΓΙΚΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ!

Οἱ τρομεροὶ σεισμοὶ συνε-
χίζονται...

Τὸ ρεῦμα τοῦ ὑπόγειου πο-
ταμιοῦ, σιγά - σιγά, γίνεται
πιὸ ὀρμητικό. Τοὺς παρασέρ-
νει γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμα...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἀνασαίνει βαρειά. Εἶναι φοβε-
ρὰ ἀνήσυχος...

Ἀριστερὰ ἔχει τὴ συντρό-
φισσά του. Δεξιὰ τὸν γιό του
τὸν Κραγιαμπού.

Ἡ Τζέιν πασχίζει νὰ συγ-
κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία της.
Ὅμως σὲ μιὰ στιγμή τὸν ρω-

‘Ο σκοτεινὸς διάδρομος πὺν προ χωροῦν οἱ ἡρώες μας, φαίνεται ἀτέλειωτος σὲ βάθος. Πὺν ἀραγε νὰ θυγάζη;

τάει μ’ ἀπόγνῳσι:

— Ποῦ θρισκόμαστε, Ταρζάν; Ποῦ πηγαίνουμε;

Μὰ ἡ ἀμοιρὴ δὲν προφθαίνει νὰ πάρῃ ἀπόκρισι στὰ λόγια της.

Ξαφνικὰ δαιμονισμένος θόρυθος καταρράκτη φθάνει στ’ αὐτιά τους. Καὶ τὸ ὑπόγειο ποτάμι πὺν τοὺς παρασέρνει, φωτίζεται ξαφνικὰ.

Σὲ λίγες στιγμές φθάνουν στὰ χεῖλια μιᾶς τρομακτικῆς καταπακτικῆς. Καὶ μαζὶ μὲ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, ξεχύνονται κι αὐτοὶ κάτω. Πέφτουν σὲ μιὰ ὑπόγεια παγωμένη λίμνη. Στὴν ἴδια πὺν, πρίν ἀπ’ αὐ-

τοὺς, εἶχαν πέσει οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι...

Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμή πὺν ὁ Γκαούρ κ’ ἡ Ταταμποῦ τρυπώνουν καὶ ξεφεύγουν ἀπ’ τὸ ἀνοιγμα τοῦ θράχου. Τοῦ θράχου πὺν — ὅπως εἶδαμε — σχίστηκε στὰ δυό!

‘Ο τερατόμορφος Ζβοῦχ τοὺς κυνηγοῦσε, ὅπως ξέρουμε. Κ’ ἦταν ἔτοιμος νὰ τρυπώσῃ κι αὐτὸς πίσω τους. Γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν Γκαούρ. Γιὰ ν’ ἀρπάξῃ σκλάβο τὴν πανώρια συντρόφισσά του.

Ὅμως ξαφνικὰ σταματᾷ. Οἱ σπαρακτικὲς φωνὲς τῆς Τζέιν καὶ τῆς Χουχοῦς — κα-

θώς πέφτουν στο θάραθρο — τόν ξαφνιάζουν. Γυρίζει περίεργος. Βλέπει τούς πέντε συντρόφους νά πέφτουν ένας - ένας. Τελευταίος απ' όλους ένας μικροσκοπικός μαύρος νάνος. Καθάλλα πάνω σ' έναν ψωραλέο τριπόδαρο γαϊδαρο...

Ο άπαισιος "Αρχοντας του Κάτω Κόσμου παρατάει τώρα τόν Γκαούρ και την Ταταμπού. Καί βουτώντας στα παγωμένα νερά της υπόγειας λίμνης, κολυμπάει σάν δελφίνι. Προχωρεί αλαφιασμένος πρὸς τὸ σημεῖο πού ἔχουν πέσει οἱ καινούριοι ἐπισκέπτες του...

Ἐκεῖνοι θγαίνουν, στο μέταξύ, στήν πιό κοντινή τους ὄχθη. Κυττάζουν σαστισμένοι γύρω. Τά μυαλά τους ἔχουν σταματήσει. Δέν ξέρουν τί νά κάνουν.

Δέν περνοῦν λίγες στιγμές καί ὁ τερατόμορφος μαύρος γίγαντας φθάνει κοντά τους. Πηδάει, οβέλτος κι αὐτός, στήν πέτρινη στεριά τῆς ὄχθης. Κυττάζει περίεργος τόν λευκὸ Ταρζάν καί τούς ἄλλους. Καί μουγγρίζει ἄγρια:

— Εἶμαι ὁ παντοδύναμος Ζθούχ! Ὁ "Αρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου! Ὅποιος πέφτει ἐδῶ, γίνεται παντοτεινὸς σκλάβος μου! Ποτέ δέν θά ξανατυκρῶσῃ τὸν ἥλιο!

Ἀμέσως καρφώνει τ' ἄγρια μαύρα μάτια του πάνω στήν πανέμορφη ξανθειὰ Τζέιν...

Ἡ λευκὴ ὁμορφιά τῆς τὸν ἐνθουσιάζει. Τὸ τερατόμορφο πρόσωπό του παίρνει ἑκφρασι πεινασμένου θηριοῦ. Καί φέρ-

νεται τὸ ἴδιο, ὅπως φέρθηκε πρὶν λίγο, στήν Ταταμπού:

Ζυγώνει μὲ λαχτᾶρα κοντά τῆς. Ἀπλώνει τὰ τεράστια τριχωτὰ μπράτσα του. Κάνει νά τὴν ἀρπάξῃ...

Μὰ κι ὁ Ταρζάν — ὅπως κι ὁ Γκαούρ — καθόλου δέν δειλιάζει. Ἀτρόμητος κι αὐτὸς χύνεται πάνω στὸν ἄρπαγα. Θά θυσιάσῃ καί τὴ ζωὴ του ἀκόμα γιὰ νά σώσῃ τὴ Τζέιν.

Καί πάνεται στὰ χέρια μαζὶ του!

Οἱ δυὸ γίγαντες — ὁ μαύρος κι ὁ λευκός — παλεύουν σάν μανιασμένα θηρία! Κτυπιῶνται μὲ ἀφάνταστη λύσσα καί μανία!

Ἡ Τζέιν τραβάει ἀμέσως τὸ φονικὸ μαχαίρι τῆς. Ψάχνει γιὰ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία: Νά κτυπήσῃ καί αὐτὴ τὸν ἀπαισιό Ζθούχ...

Ὅμως ὁ "Αρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου τὴ βλέπει. Καί, καθὼς παλεύει μὲ τὸν Ταρζάν, σηκώνει τὸ χοντρὸ θαρὺ ποδάρι του. Τῆς δίνει μιὰ τρομακτικὴ κλωτσιά. Ἡ ἔμμοιρη Τζέιν τινάζεται πέντε βήματα μακριά. Κι ἀπομένει κάτω ἀκίνητη!

Ὁ Ταρζάν παρατάει ἀμέσως τὴ μονομαχία. Κάνει νά τρέξῃ ἀνίσχυος κοντά τῆς.

Ὅμως δέν προφθαίνει. Στὴν ταραχὴ πού ἐρίσκεται ἀφήνει ἐκτεθειμένο τὸν ἑαυτὸ του. Κι ὁ ἀπαισιος Ζθούχ ἐκμεταλλεύεται τὴν εὐκαιρία. Μ' ἕνα πῆδημα ἔρρισκεται πίσω του. Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸν σφίγγει μὲ τὴν ὑπεράνθρωπὴ δυνάμει του. Ἐ-

νῶ ταυτόχρονα μουγγρίζει με λύσσα:

-- Ὁ παθάνης σκύλε! Ἡ μελαψή γυναίκα μου ξέφυγε! Ἡ λευκή όμως δὲν θὰ μου γλυτώσῃ!

ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βρίσκεται ξαφνικά σὲ τραγική θέσι. Ὁ ἄμοιρος θγάζει τώρα θραχνά, πνιγμένα θογγητά. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸ κορμί του θὰ σωριασθῇ κάτω. ἄψυχο κουφάρι!

Ἡ Χούχου ἔχει, στὸ μεταξύ, σκύψει πάνω ἀπὸ τὴν ἀναίσθητη κυρά της. Πασχίζει με κάθε τρόπο νὰ τὴν συνέφερῃ, μουρμουρίζοντας:

— Ἐγὼ — ποὺ κακοχρόνῳ νάχω — φταίω γιὰ ὅλα, πανάθεμα τὴν ὁμορφάδα καὶ τὴν τοσκαπινωσύνη μου! Καλὲ ἔμένα θάχῃ θάλῃ στὸ μάτι αὐτὸς ὁ νόστιμούλης ὁ ἀράπαρος! Καὶ σὰς ξεμπερδεύει, ἕναν - ἕναν, γιὰ νὰ μείνῃ μοναχούλης του κοντά μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὅσο γιὰ τὸν καλόκαρδο Κραγιαμπού, οὔτε αὐτὸς κάθεται με σταυρωμένα χέρια. Κάνει μάλιστα ἕναν ἀπίστευτο ἥρωισμό:

Ἐχει χυθῇ ἀτρόμητος, με τὸ ἀχώριστο ρόπαλό του, πάνω στὸν τερατόμορφο Ζβούχ.

Τὸν κτυπάει με δύναμι στοὺς τεντωμένους μυῶνες τῶν μπράτσων του. Πασχίζει νὰ σώσῃ τὸν πατέρα του ἀπὸ τὸν βέβαιον πνιγμό.

Μονάχα ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο παρακολουθεῖ ἀτάραχος τὸ κακὸ ποὺ γίνεται γύρω του.

Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή, ρίχνοντας περιφρονητικὴ ματιά στοὺς δυὸ γίγαντες ποὺ παλεύουν, μουρμουρίζει θαρεῖα κι ἀγέρωχα:

— Ἀρπαχτήκανε τὰ... τζι-τζιφιογκάκια! Πολὺ τὰ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Καὶ νά: Ξαφνικά κι ἀπροειδοποίητα κάνει κάτι πραγματικά φοβερὸ κι ἀπίστευτο:

Πάνω ἀπ' τὴ ράχη τοῦ ψωραλέου Καθαρόαιμου ποὺ βρίσκεται θρονιασμένος, σηκώνει ἀπότομα τὴ θρυλικὴ κι ἀνάπηρη χατζάρα του. Καὶ τὴν κατεβάζει, με ὀρμὴ κεραυνοῦ, πάνω στὸ κεφάλι τοῦ τρομακτικοῦ Ζβούχ, ξεφωνίζοντας με συμπνία:

— Βοήθειά σου, Ἀφεντικό! Καὶ τοῦ χρόνου νάσαι καλά!

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου θγάζει σπαρακτικὸ θογγητό. Τὸ κτύπημα ποὺ δέχτηκε στὸ κεφάλι του ἦταν θανατερό!

Ἔτσι, παρατῶντας τὸ λαιμὸ τοῦ Ταρζάν, στριφογυρίζει, γιὰ λίγο, σάν... ζαλισμένη σβούρα!

Στὸ πῖσω μέρος τοῦ κρανίου του ἔχει ἀνοίξει μιὰ μεγάλη πληγὴ. Καὶ τὸ αἷμα ποὺ τρέχει ἀπ' αὐτὴ, θάφει κόκκινον τὸ μαῦρο κορμί του!

Ὁ νᾶνος ποὺ παρακολουθεῖ τὸ δράμα του, διασκεδάει:

— Μὲ συμπαθεῖς ποὺ σὲ θάρῃσα ἐκ τῶν ὀπισθεν! τοῦ κά-

νει γελῶντας. Καθότι ἂν σέ θαροῦσα ἐκ τῶν ἔμπροσθεν θά μὲ εἶχες... χλαπαχλουπίσει!

Τέλος ὁ Ζβούχ κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη θουτιά. Πέφτει θαρὺς στὰ παγωμένα νερά τῆς ὑπόγειας λίμνης. Βουλιάζει ἀμέσως καὶ χάνεται στὰ ὕγρα σκοτεινὰ βάθη τῆς!

Ἐνῶ ὁ θριαμβευτὴς Ποκοπικό αὐτοζητωκραυγάζεται :

— Ζήτω ἐγώωω! Ζήτω τοῦ λόγου μουουου! Ζήτω τῆς ἀφεντιάς μουουου!

Λεύθερος τώρα ὁ Ταρζάν τρέχει κοντὰ στὴν ἀναίσθητη συντρόφισσά του. Καὶ μαζί μὲ τὴ Χουχού καὶ τὸν Κραγιαμπού, τὴ συνεφέρνουν γρήγορα. Τέλος τὴ βοηθάει νὰ σηκωθῇ...

Ἀμέσως ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας φωνάζει ἀνήσυχος:

— Ἐμπρός τώρα! Ἀκολουθήστε με ὅλοι. Πρέπει νὰ κάνουμε τ' ἀδύνατα - δυνατά : Νὰ θροῦμε κάποιον τρόπο νὰ ξεφύγουμε ἀπ' αὐτὴ τὴν παγίδα!

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΑΝΑΔΥΟΝΤΑΙ!

Ἡ Τζέϊν, ὁ Κραγιαμπού κ' ἡ Χουχού τὸν ἀκολουθοῦν. Μονάχα ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος διαβολάκος μένει ἀτάραχος πάνω στὴ σκελετωμένη ράχι τοῦ ἀξιοθρήνητου Σαϊνιού του.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν τοῦ φωνάζει:

— Ἐ, Ποκοπικόσοο! Δὲν ἀκουσεσ τὸν πατέρα μου; Ἐ-

λα λοιπὸν μαζί μας!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τοῦ ἀποκρίνεται θαρραλιά:

— Τοῦ λόγου σας «ἀμολήστε μελάνι» καὶ «κόψτε ρόδα μυρῶμένα» τοῦ λένε. Τοῦ λόγου μου θὰ περιμένω τὸν «Ὁμορφονεῖο». Μπᾶς καὶ θγῇ νὰ μοῦ ἀζητήξῃ τὸ λόγο τοῦ τόν... ἔφαγα μπαμπέσικα!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἡ συντρόφισσα, ὁ γιὸς του κ' ἡ Χουχού, δὲν ἔχουν καιρὸ γιὰ χάσιμο.

Προχωροῦν βιαστικοὶ ψάχνοντας τὰ πέτρινα τοιχώματα τοῦ ὑπόγειου θόλου. Ζητᾶνε ν' ἀνακαλύψουν κανένα ἀνοιγμα. Κανένα κρυφὸ πέρασμα. Κι' ἄς τοὺς θγάλην ὅπουδήποτε. Ἔστω καὶ στὴ φωλιά τοῦ διαβόλου!

Ὁ Ποκοπικό ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἀκλόνητος στὴ θέσι του. Καὶ κυττάζοντάς τους μὲ οἶκτο, κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Οὐ νὰ μοῦ χαθῇτε, φοβιτοσαράδες! τοὺς φωνάζει περιφρονητικά! Κουράγιο, ἔρε ψοφίμα! Ἐτοί θὰ πάρου με τὴν... Πόλι;!

Ὅμως ἡ τελευταία λέξι μισοκόβεται στὸ λαρύγκι του. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή τὰ παγωμένα νερά τῆς λίμνης ἀναταράσσονται. Ἀφρίζουν πάλι σὲ πολλὰ σημεῖα μαζί.

Καὶ νά: Τὰ Στοιχεῖα καὶ τὰ Τέρατα πού, πρὶν λίγο εἶχαν χαθῇ στὰ βάθη τῆς, ξαναθγάζουν τώρα ἔξω τὰ τρομακτικὰ κεφάλια τους!

Ὁ ἄμοιρος νᾶνος ἄλλοιθορίζει ἀπ' τὴν τρομάρα του. Καὶ σπηρουνίζοντας πανικόβλητος τὸν Καθαρόαιμο, μὲ τις γυμνές του φτέρνες, ξεκινάει. Ταυτόχρονα φωνάζει στὸν Ταρζάν καὶ στοὺς ἄλλους πού προηγούνται:

— Καλὰ θρέ! Μὴ φοβᾶστε! Ἔρχομαι μαζί σας!

Καὶ τρέχοντας — ὅσο μποροῦν πῖο γρήγορα — τὰ τρία ποδάρια τοῦ ψωραλέου γαϊδάρου του — τοὺς φθάνει...

Ἔτσι, προχωροῦν τώρα ὅλοι μαζί.

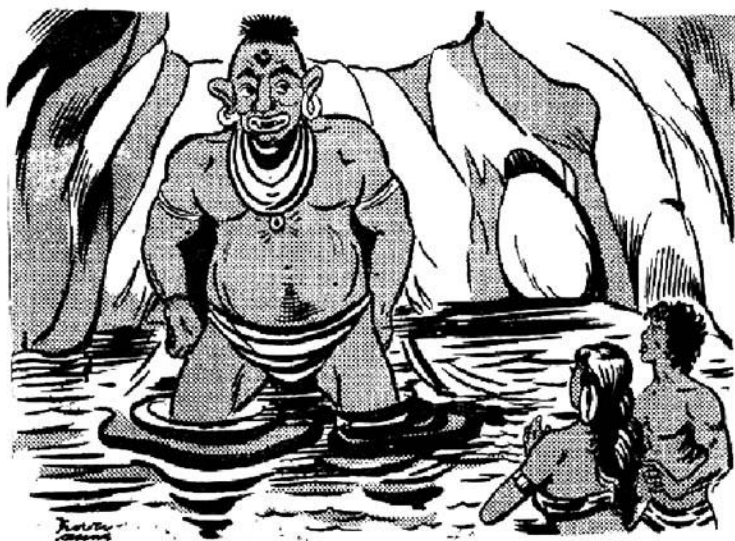
Στὸ μεταξύ, τὰ Στοιχειὰ καὶ τὰ Τέρατα, ἔχουν πηδήσει

κι αὐτὰ ἔξω, στὰ βράχια τῆς ὄχθης. Καὶ κυνηγᾶνε τοὺς πέντε συντρόφους οὐρλιάζοντας φρικτὰ κι ἀπαίσια!

Ὁ ἄμοιρος Ποκοπικό τρέμει ἀπὸ τὴ λαχτᾶρα του. Ὁμως μὴ θέλοντας ν' ἀποδειχτῇ στοὺς ἄλλους, ρωτᾷ τὸν Ταρζάν, δείχνοντάς του τὰ ὑπερφυσικά θεριὰ πού τοὺς ἀκολουθοῦνε:

— Δὲν μοῦ λές, κυρ Μεγαλειότατε: Ἄν σταθῶ καὶ τὰ σφάξω, θὰ σοῦ... κακοφωνή;

Ὁμως τ' ἀστεία τοῦ ἀδιόρθωτου νάνου δὲν ἔχουν θεσιπιά. Ἡ κατάστασί τους, ἀπὸ

Τὰ νερά τῆς ὑπόγειας λίμνης ἀναταράζονται πάλι κι ἀφρίζουν. Ἕνας γιγαντώσμος καὶ τρομακτικὸς μαῦρος θεὸς ἀναδύεται!

στιγμή σὲ στιγμή, γίνεται καὶ πῖο τραγική!

Τὰ Στοιχεῖα καὶ τὰ Τέρατα τοῦ Κάτω Κόσμου τοὺς ἔχουν πολὺ ζυγώσει τώρα. Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ θ' ἀνοίξουν τὰ τρομακτικὰ σαγόνια τους. Θὰ τοὺς κάνουν μιὰ μπουκιά τὸν καθέναν!

Ἡ μελιστάλακτη Χουχοῦ εἶναι ἀπαρηγόρητη. Κάθε τόσο σηκώνει ψηλὰ τὸ τσουλουφωτὸ κεφάλι της. Καὶ παρακαλᾷ τὸ θεό, κλαψουρίζοντας σὰν πεινασμένη γάτα:

— Βοήθαμε, Κραουμπάκο μου κι ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τ' ἀποθαμένα σου! Ἀλυπήσου, καλέ, τὰ ὥραϊα κάλλη μου! Ἀλυπήσου τὰ νεανικὰ νειάτα μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπικό ζητάει νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Μὴν κάνεις ἔτσι, μωρὴ Μαμζέλ! Τὸ πολὺ - πολὺ νὰ μᾶς κολατσίσουνε. Σάμπως εἴμαστε γιὰ... χόρτασι!

Ὅμως κι αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ νᾶνος δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του. Γιατί, τὴν ἴδια στιγμή, ἓνα χαρούμενο ξεφωνητὸ θγαίνει ἀπ' τὰ στήθεια τοῦ Κραγιαμπού:

— Νά! Κυττάξετε λοιπόν! Ὁ μεγάλος κι ἀληθινὸς θεὸς τῆς Γιοχάνας δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ χαθοῦμε!

Καὶ τοὺς δείχνει, τεντώνοντας τὸ χέρι του, τὸ ἀνοιγμα ἐνὸς σχισμένου θράχους...

Εἶναι τὸ ἴδιο πού — πρὶν λίγο — εἶχαν τρυπήσει καὶ

σωθῇ ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού!

ΣΤΗ ΣΗΡΑΓΚΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ!

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, κι ὁ Κραγιαμπού, τρυπώνουν, μὲ λαχτάρια, στὸ ἀναπάντεχο αὐτὸ καταφύγιο. Τὸ ἴδιο κάνει κ' ἡ Χουχοῦ.

Ὁ Ποκοπικό, μὲ ἀφάνταστη δυσκολία καταφέρνει νὰ περάσῃ μέσα τὸν καθαρόαιμο. Ἡ σχισμὴ τοῦ θράχους εἶναι πολὺ στενὴ γι' αὐτόν.

Ἔτσι, ἀρχίζει νὰ τὸν σπρώχνει ἀπ' τὰ καπούλια...

Τὰ σκελετωμένα πλευρὰ του γδέρνονται καὶ ματώνουν. Ὁ ἄμοιρος γαϊδαρὸς γκαριζεῖ μὲ πονεμένο παράπονο. Σὰ νάχη πάρη ἄμανέ.

Ὁ νᾶνος πού τὸν ἀκούει, μурμουρίζει θαυμαστικά:

— Κατσαρὴ φωνάρα πού τὴν ἔχει ὁ ἀφιλότιμος! Σὰ νὰ τῆς ἔκανε... ἀντουλασιὸν περμανάτ!

Τέλος καταφέρνει νὰ τρυπώσουν: τὸ Σάινι του κι αὐτὸς μέσα... Εὐτυχῶς ὁ ὑπόγειος διάδρομος γίνεται, σὲ λίγο, πῖο φαρδύς.

Ὁ Ποκοπικό ξαναπηδαεῖ τώρα στὴ ράχι τοῦ Καθαρόαιμου. Καὶ προχωρεῖ στὸ θάθος, ἀκολουθώντας τοὺς ἄλλους.

Τὰ τρομακτικὰ Στοιχεῖα καὶ Τέρατα ἔχουν μαζευτῇ τώρα ἔξω ἀπ' τὴ σχισμὴ τοῦ θράχους. Μά, τεράστια σὲ δόγκο καθὼς εἶναι, δὲν χωρᾶνε, θέβαια, νὰ περάσουν. Καὶ οὐρ-

λιάζουν με λύσσα και μανία!
 "Ο νᾶνος, πού τ' ἀκούει και
 νοιώθει τὸ αἷμα του νὰ παγώ-
 νη ἀπὸ τρόμο και φρίκη, τοὺς
 φωνάζει προκλητικά:

— Ἐλάτε ντέ! Κοπιᾶστε
 μέσα, θρὲ μικρόθια, ἀν σᾶς
 θαστάη!

... ..
 "Ἔτοι, ἡσυχοὶ τώρα ὅλοι
 τους, προχωροῦν στὸ σκοτάδι.
 "Ο στενὸς ὑπόγειος διάδρο-
 δρόμος εἶναι θαθὺς κι ἀτέ-
 λειωτος!

"Ο Ταρζάν μουρμουρίζει σὲ
 μιὰ στιγμή:

— Δὲν μπορεί! Εἶναι ἀδύ-
 νατον! Ἡ σκοτεινὴ αὐτὴ σή-
 ραγκα κάπου θὰ φθάνη...
 Σίγουρα κάποτε θὰ μπορέ-
 σουμε νὰ θγοῦμε στὸν Ἐπά-
 νω Κόσμο. Νὰ σωθοῦμε ἀπ'
 αὐτὴν ἐδῶ τὴ φρικτὴ κόλα-
 σι!

Ταυτόχρονα κ' ἡ Χουχού
 φέρνει στὸ νοῦ της τὸν τερα-
 τόμορφο Ζθούχ. Κι ἀναστενά-
 ζει σπαραξικάρδια:

— "Ασαχχχ! Πολὺ μούρλια
 ἦταν ὁ παλιορεμπεσκές! Γό-
 ης τρελλός, πού νὰ μὴ σώ-
 ση! Καλὲ σάν ξερολούκουμο
 μὲ τήραγε, πού κακοψόφο
 νάχη, τὸ χρυσό μου!

Καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι
 της πρὸς τὸν καθαλλάρη Πο-
 κοπικό πού ἀκολουθεῖ, προσ-
 θέτει:

— Καλὲ γιὰ σκέφσου, γλύ-
 κα μου...

— Τί, θρὲ καλαμαροχτάπο-
 δο;

— Σκέφσου, λέγω, νὰ μὲ
 δῆς καμμιά μέρα Ἀρχόντισ-
 σα...

— Τῆς Ζούγκλας, μωρή;
 — "Όχι, καλέ, Ἀρχόντισσα
 τῆς Ζούγκλας...

— Ἀλλὰ ποιανῆς;
 Καὶ ἡ μαύρη γόησσα, χα-
 μηλώνοντας τὰ μενεξεδένια
 τῆς θλέφαρα, ψιθυρίζει ρω-
 μαντικά:

— Τῆς... ὑποκάτωθεν Ζού-
 γκλός! Μὲ συγχωρεῖτε κιό-
 λας!

ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΧΤΑΠΟΔΙ!

"Όμως πρέπει ν' ἀφήσουμε,
 γιὰ λίγο τώρα, τοὺς πέντε
 συντρόφους νὰ προχωροῦν
 στὸν ἀτέλειωτον ὑπόγειο σκο-
 τεινὸ διάδρομο...

Ἐμεῖς, μὲ τὴ φαντασίᾳ μας,
 ἄς πετάξουμε πολὺ πιὸ μπρο-
 στὰ ἀπ' αὐτοὺς. Γιὰ νὰ συ-
 ναντήσουμε τοὺς δυὸ ἀγαπη-
 μένους μας φίλους: Τὸν Γκα-
 οὐρ καὶ τὴν Ταταμπού.

Καὶ νάτους; Συνεχίζουν κι
 αὐτοὶ τὸ δρόμο τοὺς μέσα
 στὴν ἴδια ὑπόγεια σκοτεινὴ
 σήραγκα...

"Όμως ξαφνικὰ κοντοστέ-
 κονται ἀνήσυχοι. Ἀφουγκρά-
 ζονται μὲ προσοχή...

"Ο μελαψὸς γίγαντας καὶ
 ἡ πανώρια συντρόφισσά του,
 ἀνοίγουν διάπλατα τώρα
 μάτια τους. Ζητάνε νὰ δαμά-
 σουν τὸ πυχτὸ μαῦρο σκοτά-
 δι!

Γιὰ λίγες στιγμὲς δὲν μπο-
 роῦν νὰ ξεχωρίσουν τίποτα.
 Μὰ γρήγορα νοιώθουν πὼς
 κάποιο τρομερὸ θεριὸ σέρνε-
 ται ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος ποὺ
 βρίσκονται.

Δυο μεγάλα κόκκινα φωτεινά σημάδια — σάν αναμμένα κάρβουνα — δείχνουν τ' απαίσινα μάτια του!

Πρώτη ή άτρόμητη Ταταμπού παίρνει στάσι άμυνας : Γραβάει με θιάσι τὸ άστραφτερό μαχαίρι της. Είναι έτοιμη ν' αντιμετώπιση τὸν καινούριο κίνδυνο! Τὸ φοβερό κι άγνωστο τέρας πὸύ ακούγεται νά σέρνεται καί νά τοὺς πλησιάζει...

"Όμως ὁ Γκαούρ τὴν άρπάζει άπ' τὸ μπράτσο. Τὴν τραβάει νά υποχωρήσουν:

— Μή! τῆς ψιθυρίζει. Ποτέ νά μή τὰ θάξεις με άντίπαλο πὸύ δέν τὸν ξέρεις! Πρέπει νά καταλάβουμε πρῶτα τί λογῆς στοιχειὸ είναι. "Υστερα θά χυθούμε πάνω του. Καί θά τὸ χτυπήσουμε ὅπως καί ὅπου πρέπει...

Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα βρίσκει σωστά τὰ λόγια του. Κ' οἱ δυὸ μαζί αρχίζουν άμέσως νά υποχωροῦν...

"Όμως αλλοίμονο! Δέν έχουν προφθάσει νά κάνουν μερικά βήματα. Τὸ άγνωστο τέρας ἔχει κιόλας φθάσει κοντά τους. Καί άπλώνοντας τὰ τεράστια χοντρά πλοκάμια του, τοὺς άγκαλιάζει.

Οἱ άμοιροί σύντροφοί νοιώθουν στὰ μισόγυμνα κορμιά τους τὴν κρύα γλυστερή έπαφή του. Καταλαβαίνουν γρήγορα πὸς δέν μπορεῖ νά είναι παρὰ ἓνα τεράστιο Χταπόδι : «Σούβσάχ», ὅπως τὸ λένε οἱ ἱθαγενεῖς. Δηλαδή: χταπόδι τῆς στεριάς.

Τὰ ὀκτώ άπέραντα πλοκά-

μια του εἶναι, στή θάσι τους, χοντρά σάν μπροστινά ποδάρια Ἑλέφαντα!

Κανένα θεριὸ τοῦ Κόσμου δέν θά μπορούσε ν' αντισταθῇ στήν τρομακτικὴ δύναμι τοῦ Σούβσάχ!

Μά ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας γίγαντας ἔχει νοιώσει καλὰ τὴν τραγικὴ θέσι πὸύ βρίσκειται κι αὐτὸς καί ἡ άγαπημένη συντρόφισσά του!

"Ετσι παλεύει άπεγνωσμένα με τὸ άδάμαστο αὐτὸ Στοιχειὸ. Ζητάει νά τοῦ σχίση τὰ πλοκάμια με τὰ νύχια καί τὰ δόντια του!

Τὸ ἴδιο, θέβαια, κάνει άμέσως καί ἡ πανώρια Ταταμπού. Αὐτὴ — πὸύ βρίσκεται πιὸ κοντά — καρφώνει με λύσσα τὸ μαχαίρι της στὰ στήθεια τοῦ γιγαντιαίου Χταποδιοῦ. Ταυτόχρονα πασχίζει νά κόψη καί τὰ φοβερά πλοκάμια πὸύ τὴν ἔχουν άγκαλιάσει. Πὸύ τὴν κρατοῦν αἰχμάλωτη!

Μά κ' οἱ δυὸ τοὺς άδικά κουράζονται. Τίποτα δέν μποροῦν νά κάνουν. Τὸ κρέας τοῦ φοβεροῦ «Χταποδιοῦ τῆς Στεριάς» μοιάζει με σκληρὸ λάστιχο. Οὔτε τὰ δόντια καί τὰ νύχια τοῦ Γκαούρ, οὔτε τὸ μαχαίρι τῆς Ταταμπού, καταφέρνουν νά τὸ γρατζουνίσουν καν!

"Όμως εἶναι φανερό πὸς τὸ τέρας πονάει σὲ κάθε μαχαιριά. Καί τὸ σφίξιμο τῶν πλοκαμιῶν του γίνεται, άπό στιγμή σὲ στιγμή, πιὸ δυνατό!

Οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοί άπελπίζονται. Εἶναι άδύνατο

πιά νά ὑποφέρουν τὸ φρικτὸ αὐτὸ ἀγκάλιασμα. Νοιώθουν πὼς γρήγορα θὰ ξεψυχήσουν!

Καὶ νά: Ξαφνικά τὸ φᾶσμα τοῦ θανάτου δίνει στὸ Γκαούρ ἀφάνταστη δύναμι καὶ κουράγιο.

Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη κι ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, κάνει κάτι ἀπίστευτο!

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΤΕΡΑΣ!

Κάτι ποῦναι ἀδύνατο νά τὸ χωρέση ἀνθρώπινος νοῦς:

Καταφέρνει νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ τεράστιο χοντρὸ πλοκάμι πού εἶχε ζώσει τὸ κορμί του! Οὔτε κι αὐτὸς ὁ διάβολος δὲν θὰ μπορούσε νά κάνῃ ἓνα τέτοιο κατόρθωμα!

Ἔτσι, λεύθερος πιά, ὑποχωρεῖ ἀμέσως λίγα θήματα. Καὶ σκύβοντας κάτω, φαχουλεύει, στὸ σκοτάδι, μὲ ἀνοικτές τίς δυὸ παλάμες του...

Ὡσπου θρίσκει μιὰ μεγάλη πέτρα. Τὴν ἀρπάζει μὲ λάχτῶρα καὶ πετιέται ὀρθός.

Ἡ πολυάγαπημένη του συντρόφισσα θογγάει ἀκόμα σπαρακτικὰ στὸ ἀγκάλιασμα τοῦ ἀπαίσιου θηριοῦ:

— Βοήθεια, Γκαούρ! Πεθαίνω, Γκαούρ!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ξέρει καλὰ τί πρέπει νά κάνῃ. Τὸ τρομερὸ χταπόδι εἶναι ἄτρωτο! Κι ὅλα τὰ πλοκάμια του ἂν κοποῦν, πάλι δὲν θὰ πάθῃ τίποτα! Πρέπει νά τὸ κτυπήσῃ κανεὶς στὸ μάτι. Τότε μονάχα θὰ μπορέσῃ νά τὸ δαμάσῃ. Νὰ τὸ σκοτώσῃ! Νὰ

κάνῃ τὰ φοβερά πλοκάμια του νά παραλύσουν!

Ὁ ὑπέροχος Γκαούρ καθόλου δὲν λογαριάζει τὸν δικὸν του κίνδυνο. Σφίγγει στὴ δεξιὰ παλάμη τὴ μεγάλη βαρεῖα πέτρα πού εἶχε σηκώσει ἀπὸ κάτω. Καὶ σὰν τρελλὸς καὶ μανιασμένος χύνεται πάνω στὸ τεράστιο χταπόδι!

Τὰ δυὸ κόκκινα σημάδια δείχνουν, στὸ σκοτάδι, τὴ θέσι πού θρίσκονται τὰ μάτια του!

Ὅμως ἡ τύχῃ δὲν τὸν βοηθεῖ αὐτὴ τὴ φορά:

Σαστισμένος, καθὼς εἶναι, δὲν σημαδεύει καλὰ. Καὶ ἡ πέτρα πού, μὲ ἀφάνταστη δύναμι κι ὀρμὴ, πετάει, θρίσκει, λίγο πιὸ κάτω, ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ χταποδιοῦ!

Δὲν τοῦ κάνει κανένα κακό!

Μόνο μὲ τὴ δύναμι πού ἔχει, ἡ πέτρα ξαναγυρίζει πίσω. Καὶ κτυπώντας τυχαία στὸ κεφάλι τὴ δυστυχισμένη Ταταμποῦ τὴν ἀφήνει ἀναίσθητη!

Ἴσως τὸ ἀτύχημα αὐτὸ νᾶταν κι ἀπὸ θέλημα θεοῦ. Γιὰ νά πάσῃ, ἡ ἁμιρὴ Κόρη, νά νοιώθῃ τοὺς φρικτοὺς κι ἀθάστακτους πόνους ἀπ' τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ τρομακτικοῦ Στοιχειοῦ.

Ὅμως ὁ Γκαούρ δὲν ἀπογοητεύεται. Ὑποχωρεῖ, γρήγορα πάλι, μερικὰ θήματα. Προσέχοντας πάντα νά μὴν ξαναμπλέξῃ σὲ κανένα ἀπ' τὰ φοβερά πλοκάμια πού τὸν ἀναζητοῦν στὸ σκοτάδι...

Καὶ ξαναψάχνοντας κάτω,

βρίσκει μιά άλλη θαρρεία πέτρα. Πρέπει να συνεχίσει την υπεράνθρωπη μονομαχία του με τὸ Τέρας. Μέχρι πού νά σώσει τὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσα. Ἡ νά πεθάνη κι αὐτὸς μαζί της.

Μὰ κι αὐτὴ τὴ φορά στέκεται ἀκόμα πιὸ ἀτυχός!

Μέσα στὸ βαθύ κι ἀδιαπέραστο σκοτάδι πού βρίσκεται, λαθεύει κάποτε. Καὶ σκουντάφτει πάνω σ' ἕνα ἀπ' τὰ τεράστια πλοκάμια τοῦ φοβεροῦ Χταποδιοῦ.

"Εται, πέφτει κάτω πρὶν προφθάσει νά πετάξῃ τὴ δευτέρη πέτρα... Καὶ τὸ θανατερό πλοκάμι τυλῆγεται πάλι σβέλτο στὸ μισόγυμνο μελαψὸ κορμὶ του!

"Ὅμως τὸ Τέρας ἔχει μανιάσει τώρα: Σφίγγει τὰ δυὸ θύματα μὲ τρομακτικὴ δύναμι. Μὲ λύσσα!

Τὰ κόκκαλά τους τρίζουν ἀπαίσια! Ὁ μαῦρος Χάρος φτερουγίζει πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους!

"Ὅμως νά: Τὴν ἴδια στιγμή ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀντηχεῖ στὸ διάδρομο!

ΣΩΤΗΡΕΣ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΑ

Εἶναι ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν ὁ Κραγιαμπού, ἡ Χουχού. Τελευταῖος ἀκολουθεῖ ὁ θρυλικὸς καθαιλάρης τοῦ ψωραλέου Καθαρόαιμου!

Ὁ ἀτρόμητος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει κι ἀπὸ κοντὰ τώρα τὸ πονεμένο βογγητὸ τοῦ Γκαούρ. Κι ἀνα-

γνωρίζει τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου «ἀδελφοῦ» του.

"Αν καὶ στὸ σκοτάδι πού βρίσκονται τοῦ εἶναι ἀδύνατον νά διακρίνῃ, φαντάζεται ὁμως τί συμβαίνει: Ὁ μελαψὸς γίγαντας θὰ βρίσκεται στὰ νύχια κάποιου φοβεροῦ Στοιχειοῦ τοῦ Κάτω Κόσμου. Μπορεῖ κ' ἡ Ταταμπού νά θρίσκει μαζί του. Νά περνᾷ κι αὐτὴ τὶς ἴδιες τραγικὲς στιγμές.

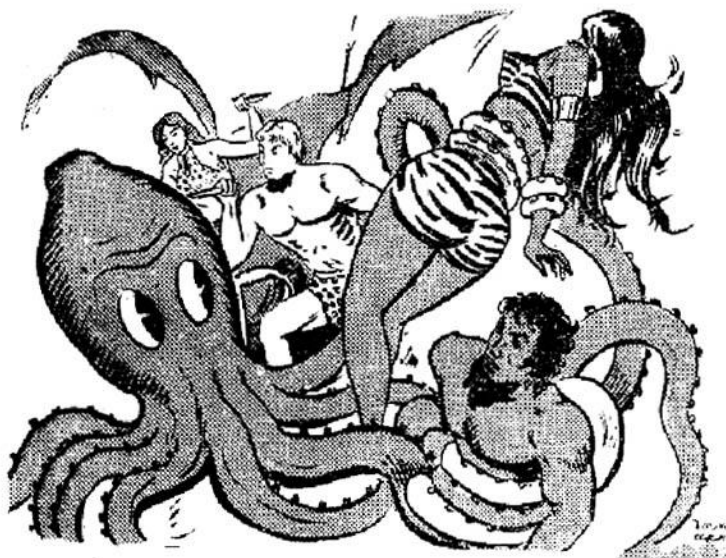
Στὶς φλέβες τοῦ ὑπέροχου Ταρζάν — ὅπως ξέρουμε — τρέχει τώρα αἷμα ἑλληνικό! Αἷμα δοξασμένο κι ἀθάνατο!

"Εται, καθόλου δὲν λογαριάζει τὸν κίνδυνο. Κι ἀτρόμητος, ὅπως πάντα, τραβάει τὸ μαχαίρι του. Χύνεται σὺν οἴφουνας στὸ σκοτάδι! Χωρὶς νά ξέρῃ μὲ τί Στοιχεῖο θὰ παλέψῃ. Μὲ τί Τέρας θὰ κτυπηθῇ!

"Ὅμως ἀλλοίμονο! "Ὅταν τὸ καταλαβαίνει εἶναι ἀργά. "Ενα ἀπὸ τὰ τεράστια πλοκάμια τοῦ τρομεροῦ Χταποδιοῦ τὸν ἔχει ἀρπάξει. "Εχει κιδῶλα φέρει δυὸ - τρεῖς θόλτες στὸ μισόγυμνο κορμὶ του.

Ὁ ἄμοιρος Ταρζάν πασχίζει μὲ τὸ μαχαίρι του νά σπαράξῃ τὸ τρομακτικὸ θειό. Τόσο ὁμως ἐκεῖνο τὸν σφίγγει μὲ πιότερη λύσσα. Καὶ τὸν κάνει νά οὐρλιάζει ἀπ' τοὺς ἀβάσταχτους πόνους!

Ἡ Τζέιν δὲν ἔχει προφθάσει νά καταλάβῃ τί, ἀκριβῶς, συμβαίνει. Μονάχα τὰ μάτια τοῦ Στοιχειοῦ ξεχωρίζει: Τὰ δυὸ κόκκινα σημάδια στὸ σκοτάδι. Πού μοιάζουν μὲ δυὸ

‘Ο Ταρζάν καί ἡ Τζέιν χύνονται, στό σκοτάδι, νά σπαράξουν τὸ ἄγνωστο τρομακτικὸ θεριά!

ρουμπίνια πάνω στό κατά-
μαυρο ἀτλάζι τῆς νύχτας.

‘Ο Κραγιαμπού δμως ἔχει
νοιῶσει περισσότερα ἀπὸ ‘κεί-
νη. ‘Ισως τὰ νεανικὰ μάτια
του νὰ διακρίνουν καλύτερα
στό σκοτάδι. Καί φωνάζει μὲ
ἀπόγνωση στὴ μητρούα του:

— Μητέρα! “Ένα τεράστιο
Χταπόδι!

— Τί;

— Σπαράζει τὸν Γκαοῦρ
καί τὴν Ταταμπού! Τώρα ἔ-
χει ἀρπάξει καί τὸν Πατέρα!

Ταυτόχρονα πέφτει ἀσυλλό-
γιστος στὴ θανατερὴ ἀγκα-
λιά τοῦ Στοιχειοῦ. Γιὰ νὰ
βοηθήση, ὅπως μπορεῖ. Γιὰ νὰ
σώση αὐτοὺς ποὺ κινδυνεύ-
ουν!

Καί νά: ‘Αμέσως πίσω του
ξεκινάει κ’ ἡ ἀτρόμητη Τζέιν.
Χύνεται κι αὐτὴ νὰ σπαράξη
τὸ ἄγνωστο τέρας!

Μὰ τίποτα δὲν καταφέρ-
νουν κ’ οἱ δύο τους.

Τὸ τεράστιο τρομακτικὸ
Χταπόδι ἀπλώνει δύο ἀκόμα

ἀπ' τ' ἀπέραντα πλοκάμια
του. Τούς ἀρπάζει γερά κι
αυτούς!

Τὰ ἴδια — ἀλλοίμονο — σπα-
ρακτικὰ ξεφωνητὰ ἀκούγον-
ται τώρα κι ἀπὸ 'κείνους. "Ο-
λοι τους σπαρταρᾶνε στὸ θα-
νατερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ Στοι-
χειοῦ!

Ἡ Χουχοῦ ἀκούγοντας τὶς
φωνές καὶ τὸ σαματὰ πού γί-
νεται, ἀπορεῖ. Καὶ ρωτάει
τὸν Ποκοπίκο:

— Καλὲ τί τρέχει, χρυσό
μου; Γιατίς κάνουν ἔτσι;

Ὁ νᾶνος τῆς ἀποκρίνεται
σοβαρά:

— Χορεύουνε τσά - τσά -
τσά!

— Καλὲ κοροϊδεύεις, γλύ-
κα μου; Παγαίνω νὰ 'δῶ μο-
ναχοῦλα μου!

Ο ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ ΤΟΥ «ΤΡΙΠΟΔΑΡΟΥ»!

Ἡ ἄμοιρη πυγμαία δὲν ἔ-
χει καμμιά συναίσθηση τοῦ
κινδύνου. Καὶ σθέλτη ζυγώ-
νει στὸ μέρος πού γίνεται τὸ
κακό.

Ἀπλώνει τὰ χέρια της στὸ
σημεῖο πού ἀκούγονται τὰ
σπαρακτικὰ ξεφωνητὰ τῆς
Τζέϊν. Ψάχνοντας στὸ σκοτά-

δι, τὴ θρῖσκει. Τὴν τραβάει,
μὲ δύναμι, ἀπ' τὰ πόδια. Θέ-
λει νὰ τὴν τραθήξῃ. Νὰ τὴν
ξεμακρύνῃ ἀπ' τὸν κίνδυνο...

Μὰ οὔτε κι αὐτὴ φέρνει κα-
νένα ἀποτέλεσμα!

Τὸ τρομακτικὸ Χταπόδι τῆς
στεριᾶς ἀπλώνει ἄλλο πλοκά-
μι του. Ἀγκαλιάζει κι αὐτὴν.
Τὴ σφίγγει μὲ δύναμι καὶ
λύσσα!

Ἡ δυστυχισμένη «Μαύρη
Γόησσα» διαμαρτύρεται στὸ
Στοιχειό:

— Καλὰ ντέ! Μὴ μὲ σφίγ-
γεις ἔτσι! Δὲν εἶμαι δὰ καὶ
γιὰ τὰ μοῦτρα σου! Ἐμένα
μὲ ἀζητήσανε κἂν καὶ κἂν.
Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Χταπόδι κι ἄνθρωποι ἔχουν
γίνει τώρα ἓνα τραγικὸ κου-
βάρι. Κι ὄλο θογγᾶνε πονε-
μένα. Οὐρλιάζουν μὲ φρίκη
κι ἀπόγνωσι!

Ὁ Ποκοπίκο στέκει ἀγέρω-
χος στὴ ράχι τοῦ ψωραλέου
«Καθαρόαιμου». Παρακολου-
θεῖ μὲ τ' αὐτιά του τὸ μακε-
λειὸ πού γίνεται.

Ὡσπου σὲ μιὰ στιγμή ἀνα-
στενάζει θαρεῖα:

— Πολὺ σᾶς γουστάρω, ἀ-
δερφέ μου! Μόνο «κανονίστε»
γρήγορις τὸ Χταποδάκι! Θέ-
λω νὰ τό... ξεράνω στὸν ἥ-
λιο!

Κι όμως! 'Ο χοροτατζής νᾶνος ἔχει μεγάλη ψυχὴ! Αὐτὰ λέει μονάχα μὲ τὰ χεῖλια. Ἡ καρδιά του πονάει ἀφάνταστα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ γίνεται. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ψιθυρίζει συλλογισμένος :

— Ἄμα χαθοῦν ὅλοι τους, τί τὴ θέλω κ' ἐγὼ τὴ ζωὴ μου!

Ἀμέσως, μὲ τὶς μεγάλες γυμνὲς φτέρνες του σπηρουνίζει τὸν Καθαρόαιμο. Καί, τραβῶντας τὴν ἀνάπηρη χιτῶνα του, ξεφωνίζει ἄγρια:

— Ἀπάνω τους, Σαῖνι μου! Βάρα ἐπέλασι κι ὅποιον πάρῃ ὁ Χάρος!

Ὁ ψωραλέος γαῖδαρος προχωρεῖ ἄφοβα. Τὸ σκοτάδι τὸν ἐμποδίζει νὰ διακρίνῃ τὸ τρομακτικὸ Τέρας. Ἔτσι δὲν νιώθει τὸν κίνδυνο!

Ὅμως τὸ φοβερὸ Χταπόδι μὲ τὰ κόκκινα φλογισμένα μάτια, τὸν βλέπει. Κι ἀπλώνοντας τὰ δυὸ τελευταῖα πλοκάμια του τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμὸ!

Τὸ ἄμοιρο «Σαῖνι» γκαρίζει τώρα θραχνὰ κι ἀπελπισμένα. Ἐνῶ ὁ Ποκοπικό τὸ σπηρουνίζει ἀκόμα πιὸ δυνατά:

— Κουράγιο, Τριποδοτετράποδε! Ἀπάνω τους καὶ τοὺς

φάγαμεε!

Καὶ — γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾷ τὴν τέχνη — τοῦ σκάει, στὰ γρήγορα τὸ ἀπαραίτητο τραγουδιστὸ στιχάκι:

«Ἀπάνω τους, Σαῖνι μου!

Θέλω νὰ σὲ θαγμάξω!

Κι ἂν βρῆς μεγάλο κίνδυνο,

σφύρα μου νὰ σέ... σφάξω!»

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ!

Καὶ νά: Τὸ ἀξιοθρήνητο ζωντανὸ ποὺ νοιώθει στὸ σκελετωμένο κορμί του τὰ κρύα πλοκάμια τοῦ χταποδιοῦ, ἀφηνιάζει. Κι ἀγριεμένο, καθὼς εἶναι, ἀρχίζει νὰ ταινᾷ μὲ τὸ μοναδικὸ πεινὸ του ποδάρι, γκαρίζοντας... ἀπειλητικά!

Ὁ καθαλλάρης Ποκοπικό ἐνθουσιάζεται:

— Νὰ μοῦ ζήσης, λεθέντη Καθαρόαιμε! τοῦ φωνάζει.

Καὶ γιὰ νὰ πειράξῃ τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού, προσθέτει:

— Σίγουρα αἷμα... ἐλληνικό θὰ κυλᾷ καὶ στὶς δικές σου φλέβες!

Ὁ τριπόδαρος γαῖδαρος ἔχει μανιάσει τώρα. Ἐξακολουθεῖ νὰ ταινᾷ, δεξιὰ κι ἀριστερά, μὲ πιότερη λύσσα

καὶ μανία.

Μιά ἀπ' τὶς κλωτσιές του βρίσκει τὴ Χουχού, στὰ καλοθρεμμένα... πισινά της!

— "Ωωωχχχ! ξεφωνίζει δυνατά ἀπ' τὸν πόνο ἢ ἀμοιρη πυγμαία.

Ὁ νᾶνος — πού καταλαβαίνει τί ἔχει συμβῆ — ζητάει νὰ τὴν παρηγορήσῃ :

— Καλὰ ντέ, μὴν κάνεις ἔτσι! Πάλι καλὰ πού τὸ Σαῖνι μου εἶναι κουτό. Σκέψου νὰ σέ τσινούσε μὲ δυὸ ποδάρια, φουκαριάρα μου. Θὰ πάθαινες διάσεισι τοῦ... πισινοῦ!

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ καλοτελειώσῃ τὰ λόγια του...

Ξαφνικά, μιὰ ἀπὸ τὶς φοβερὲς μονοποδάρες τσινιὲς τοῦ ἀφηνιασμένου Καθαρόαιμου, κάνει τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων!

Ἡ ὀπλή — τὸ νύχι δηλαδή — τοῦ ποδαριοῦ του, βρίσκει μὲ ὀρμή — ἐντελῶς τυχαία — πάνω στὸ μάτι τοῦ τεράστιου χταποδιοῦ.

Αὐτὸ ἦτανε!...

Τὸ γιγαντιαῖο «Σοῦβ-σάχ» ὅπως τὸ λένε οἱ Ἰθαγενεῖς, τινάζεται ἀπότομα μερικὲς φορές. Ὑστερα σταματάει. Τὰ πλοκάμια του, σιγὰ-σιγὰ, παραλύουν.

Σὲ λίγες στιγμὲς θρίσκει κατὰ νεκρό!

Ὅλοι ἔχουν σωθῇ ἀπὸ θέ-θαιο καὶ φρικτὸ θάνατο!

Ὁ Ποκοπίκο ζητωκραυγάζει τὸν τριπόδαρο σωτήρα τους :

— Ζήτω ἐσύυυυ!... Ζήτω τοῦ λόγου σουουου!... Ζήτω τῆς ἀφεντιᾶς σουουου!...

Στὸ μεταξύ συνέρχεται κι' ἡ πανώρια Ταταμπού.

Κι' ὅλοι τους μαζί, ἀγκαλιάζουν καὶ φιλᾶνε τὸ νᾶνο μὲ ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη.

Ἡ Χουχού πάνω στὸν ἐνθουσιασμό της, φιλάει στὸ στόμα καὶ τὸν ψωραλέο καθαράιμο:

— Μάτς-μούτς! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Κι' ἀμέσως, κυττάζοντας πονηρὰ τὸν Ποκοπίκο, ρωτάει :

— Καλέ, δὲν πιστεύω νὰ ζήλεψες, χρυσό μου;

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τὴν καθησυχάζει:

— Περικαλῶ μαμζέλ! Κᾶντε δουλειά σας ἐλεύθερα!

.. .. .

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν, ὁ Κρα-

γιαμπού κι' ή Χουχού, ξεκινά-
νε πάλι... Πρέπει νά βροῦνε
κάποτε κάποια διέξοδο. Νά
ξανανέθουν στὸν Ἐπάνω Κό-
σμο !

Ὁ Ποκοπίκο δὲν τοὺς ἀκο-
λουθεῖ. Μένει κοντά στὸ σκο-
τωμένο τεράστιο Χταπόδι.

Ἡ τσουλουφωτὴ πυγμαία
τοῦ φωνάζει:

— Καλέ, ξεκοσμίσου νᾶρ-
θης μαζί μας, χρυσό μου!

Ὁ νᾶνος τῆς ἀποκρίνεται
θαρραλιά κι' ἀγέρωχα:

— Τραβάτ' ἐσεῖς... Τοῦ λό-
γου μου θά κάτσω λίγο ἀ-
κόμα.

— Γιατί καλέ; Τί θά κά-
νῃς;

— Ἐχῶ νά κοπανήσω στὸ
θράχο τό... χταποδάκι!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη θ' ἀκουσθῇ :

"ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ,"

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος

τῆς 75ης καταπληκτικῆς περιπέτειας Ζούγκλας με συνέχεια τῶν
περιπετειῶν στὸν «Κάτω Κόσμος», ποὺ ἔχει γράψει ὁ
ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗ ΟΛΟΙ

— "Ένας κακὸς ἐφιάλτης! — Ἐπίθεσι τῶν φοβερῶν «Μαύ-
ρων Φιδιῶν». — Αἰχμάλωτος στὸ στομάχι τοῦ Στοιχειοῦ. — Ὁ
Ταρζάν δολοφόνος! — Στὶς τρομακτικὲς μασσέλες τοῦ προ-
ϊστορικοῦ Τέρατος! — Στὴν παγίδα τῆς φρίκης!

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Εἶναι τὸ πιὸ συναρπαστικὸ καὶ περιπετειῶδες τεῦχος ἀπ'
ὅσα ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σέ δλόκληρη τήν 'Ελλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, ΗΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΩΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΝ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΩΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. []